

»BOG JE TAKO LJUBIO SVIJET...«

BACKO KLASJE

VJERSKO-INFORMATIVNI LIST

God. XV

br. 31.

40 din.

7. IV 1985.

USKRS I MLADI

Ovogodišnji Uskrs je sav u znaku mladosti već iz razloga toga što je ova kalendarska godina proglašena „godinom mladih” od strane Ujedinjenih naroda, a prihvaćena je od svih humanih ustanova u cijelom svijetu, pa i od Crkve. U tom pogledu znale su nastati i stanovite polemike u društvenom i crkvenom tisku o tome tko je pozvan i u kolikoj mjeri da slavi ovu godinu i da se stavi u službu tih novih naraštaja. Mislim da je polje toga služenja tako široko da ima dovoljno prostora i za Crkvu i za društvene organizacije, jer su potrebe tih novih generacija uistinu velike.

Kada Crkva pristupa mladima, ona time samo ispunja svoju dužnost evangelizacije, to jest prenošenja onih vrijednosti koje je Krist svojim učenjem donio na ovu zemlju da time donese mogućnost i pokaže put do istinske sreće i mira za čovjeka pojedinca i društvo.

U tom smislu treba shvatiti i veličanstvene manifestacije mladih iz cijeloga svijeta koji će se ove godine na Cvjetnicu sakupiti u Rimu oko pape našega Ivana Pavla II, kao i tolike druge svečanosti koje će se odvijati po cijelom svijetu na narodnoj ili biskupijskoj ili kojoj drugoj razini.

Ova se djelatnost Crkve savršeno uklapa u proslavu velikog jubileja 1100. obljetnice smrti sv. Metoda, koji je zajedno sa svojim bratom Ćirilom bio prvim navjestiteljem Kristove poruke našim davnim slavenskim pradjedovima. Oni su u temelje naših narodnih kultura stavili Evanđelje. Prva slavenska riječ zapisana slavenskim pismom bijaše: “V iskoni bje Slovo... U početku bijaše Riječ...” Sv. Braća su baš oko sebe skupljala mlade da ih upute u tajne Pisma i tako polože temelje vjere i kulture gotovo svih istočno evropskih naroda, na poseban način slavenskih.

Vanjski oblici života i društvena uređenja se mijenjaju, ali potrebe čovjekove duše ostaju iste u svim naraštajima. Potreba je čovjeka da svoje nesigurno i smrtno biće osloni na nešto vječno i neprolazno, da svom djelovanju postavi neke principe koji ostaju za sva vremena i koja će odgovarati načelima njegove savjesti i ljudskog dostojanstva. To je ono što Crkva hoće, može i mora pružiti mladim naraštajima, a da pri tom ne izda svoje osnovno poslanje.

Može li takvo njezino služenje biti štetno nekome dobronamjernom i poštenom? Zar tako formirani ljudi mogu biti loši građani i članovi društva?

Svaki Uskrs je u znaku mladosti, ne samo radi toga jer kalendarski uvijek pada, barem u našim evropskim stranama, u proljeće kada se sva priroda podmlađuje i vri novim životnim silama.

Uskrs je znak vječne mladosti Crkve u vremenu i vječnosti.

U vremenu se Crkva svake godine kroz korizmeno vrijeme obnavlja u svojoj duhovnoj mladosti; bilo da kroz to vrijeme priprema ljude na krštenje, kako je bilo i u starini, te na taj način obnavlja i sebe i pojedince u istinskoj mladosti duha; bilo da kroz korizmeno vrijeme obnavlja ljude po propovjedanju i vršenju pokore, osobito one sakramentalne. Opet ih duhovno podmlađuje, jer sve što je u milosti, novo je i mlado bez obzira na dob. Tako Uskrs postaje svetkovinom istinske mladosti Crkve i svake pojedine duše, koja se kroz korizmeno vrijeme očistila.

Ali Uskrs čini Crkvu mladom i s obzirom na vječni život. Krist je svojim uskrsnućem, u koje je ušao svojom mukom i smrću, donio čovjeku i svemu stvorenju jedan novi način postojanja jednu novu mladost. To je vječni život, to je život kojim živi sam Bog. Ovaj život je postavljen pred svakog vjernika i svakog čovjeka kao životni izazov. Doći do toga života, postati dionik te stvarnosti, cilj je svih naših nastojanja i osmišljenje svih naših napora i patnji pa i onih najoštrijih. Zato je svaki Uskrs za kršćanina živi podsjećaj na tu vječnu mladost života, na koju ga Krist poziva. Dapače kršćanin, koji vjerom proživljava vremensku dimenziju Uskrsa, osjeća kako to proživljavanje već ovdje na zemlji čini dionikom one mladosti koja nas čeka u vječnosti po radosti, nutarnjem svjetlu, miru i životnoj sreći koju već na zemlji osjeća, a cijela se priroda propinje i očekuje dolazak te nove mladosti, novoga neba i nove zemlje, kako se izražava apostol Petar, koju je Isus navijestio svojim proslavljenim tijelom.

Tako eto ovogodišnji Uskrs za sve nas treba biti uskrs naše mladosti u vremenu i vječnosti, a to isključivo zavisi od nas koliko ćemo se u to Isusovo spasenjsko djelo uključiti svojim razumom, voljom i srcem! **LIK**

Sretan Uskrs !!

Da Krist nije uskrsnuo...

Događaji Velikoga petka i Velike subote unijeli su u redove Isusovih učenika puno tjeskobe, straha i žalosti. Onaj Isus kojeg su oni slijedili, kojeg su tako rado slušali i kojeg su voljeli sada više nije tu. Bio je uhvaćen, osuđen, mučen i konačno je umro na križu, na drvetu sramote na kojem su umirali samo najveći zločinci... to je bio kraj njihovog Učitelja koji je za sebe rekao da je Mesija, da je Kralj, da je Sin Božji, da je Bog. Ni Apostoli to nisu mogli razumjeti; iako su ga voljeli, ponašali su se vrlo čudno. Juda ga je izdao, Petar ga je zatajio zaklinjući se da ga ne poznaje; svi su se razbježali i u strahu pred Židovima zaključali se u jednoj sobi. Strah, žalost i nemoć da išta učine bez Isusa - eto, takvi su tada bili apostoli.

Ali, Isus je uskrsnuo i živi! - to je temelj naše vjere, već je sv. Pavao rekao: "Ako Krist nije uskrsnuo uzalud je vjera naša"! A što bi bilo da Krist, doista, nije uskrsnuo?!

Da Krist nije uskrsnuo, ostao bi zaboravljen kao i toliki velikani prošlosti...

Da Krist nije uskrsnuo njegovo bi životno poslanje bilo promašeno i njegov završetak najveći poraz.

Da Krist nije uskrsnuo, nitko ne bi mogao odgovoriti zašto je On, koji je "prošao ovom zemljom čineći dobro", zašto je On koji je bio sama ljubav i dobrota morao umrijeti na križu tako strašnom smrću. Njegova bi smrt bila samo uzor da se pokaže svima kako završava onaj koji je nepokoran vlastima.

Da Krist nije uskrsnuo Crkva bi bila obično društvo istomišljenika, koji bi se mogli sastajati da obnavljaju uspomenu na tragičnu smrt i uništenje njihova osnivača...

Da Krist nije uskrsnuo, izgubila bi svoj pravi smisao i sv. Misa. Ona ne bi bila obnavljanje muke, smrti i uskrsnuća našeg Gospodina, već samo tužno sjećanje na oproštaj s njegove Posljednje večere.

Da Krist nije uskrsnuo ostali bi bez posljednje nade svi oni koji trpe, svi progonjeni, svi umirući... i ne bismo na grobove stavljali znak križa kao simbol da smrt nije kraj nego početak jednog novog života.

Ali, Krist je uskrsnuo i živi! I njegovo uskrsnuće je njegova najveća i konačna pobjeda, najsnažniji dokaz da je On uistinu bio Bog. Uskrsnuće je dokaz da je njegova smrt na križu bila čista ljubav za nas i zato je križ za nas kršćane znak ljubavi, dokaz da nas Bog ljubi neizmerno i zato Isus s križa već 2000 godina privlači ljude k sebi...

Apostoli bez Isusa bili su izgubljeni, zbunjeni ... ali kad je Krist uskrsnuo i kad im se ukazao, s njima jeo i pio - "u slomljena srca vratila se radost... jer čudo se zbilo od svih drugih veće; na novi je život uskrsnula Ljubav...". I tada apostoli počinju shvaćati što znači slijediti Isusa. Tada su se prisjetili da im je On govorio da mora umrijeti i da će uskrsnuti. Tada su razumjeli

što znači to uzeti svoj križ svaki dan i nositi ga. Tada su tek razumjeli i Isusovu novu zapovijed ljubavi: "Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas - nitko nema veće ljubavi od ove da tko položi život za svoje prijatelje...". Tada su tek dobili hrabrosti da iziđu iz svoje sobe i da svima kažu da je Isus živ i da je ono što je On govorio istina. Osnaženi susretom s Kristom uskrsnim zaživjeli su novim životom i pozivali su na taj život sve ... nestalo je straha pred Židovima. Tukli su ih, zatvarali, prijetili im - no oni su i dalje govorili i svjedočili, jer nisu mogli "negovoriti ono što su vidjeli i čuli"...

Isus je uskrsnuo i živ je! - ta činjenica mora u svakom kršćaninu izazvati promjenu života, zato je

Uskrs uvijek prilika da se ispitamo. Da li je Krist živ u meni, u mom srcu, da li živi u našim obiteljima, na našim radnim mjestima, u školama?!

Isus je uskrsnuo i živ je - želi se susresti sa svima. Jesmo li spremni na taj susret? Biti spreman susresti se s Uskrsnim znači biti spreman na potpunu promjenu svoga života...

Po krštenju smo suuskrsli s Kristom. Uskrsnuti znači živjeti novim životom, posve drugačijim životom, životom koji nema ništa zajedničko sa životom grešnoga svijeta.

Ako smo suuskrsli s Kristom ljubiti ćemo Boga iznad svega i svim srcem. Bog će biti naše vrhovno dobro, a život po Božjoj volji i njegovim zapovijedima naš jedini put.

Ako smo suuskrsli s Kristom nalaziti ćemo vremena za razgovor s Bogom kroz molitvu, a nedjeljna sv. Misa i česta sv. Pričest postat će nam glavni izvor duhovnog života.

Ako smo suuskrsli s Kristom ljubiti ćemo svoje bližnje, prije svega one s kojima živimo u kući, a onda i sve one kojima radimo i koje susrećemo i bit ćemo osobito pažljivi prema onima najmanjima, prema siromašnima, napuštenima, bolesnima, starima, jer Isus veli: "meni učiniste ono što god učiniste njima".

Ako smo suuskrsli s Kristom ljubiti ćemo i svoje neprijatelje. Molit ćemo za one koji nas ne vole i uvijek ćemo biti spremni oprostiti uvrede koje nam budu nanešene sjedinjujući se tako Kristovu vapaju s križa: "Oče oprostite im jer ne znaju što čine".

Ako smo suuskrsli s Kristom onda za nas nesreće, boli i patnje neće biti "sudbina", nego ćemo i u tim realnostima gledati križ svoj kojeg moramo nositi do kraja, jer mi slijedimo Krista u svemu...

Ako smo suuskrsli s Kristom idimo ovom zemljom, prolazimo ulicama i stazama, gradovima i selima čineći dobro i donoseći radost Uskrsa svakom stvorenju i ne zaboravimo nikada: bez Isusa ne možemo učiniti ništa. Zato neka naša trajna molitva bude, molitva putnika u Emausu: "Ostani s nama Gospodine".

Andrija Anišić

S IVANOM PAVLOM II.

Ako biskup htjeli u nekoliko riječi izraziti sadržaj Papinih javnih nastupa tamo od božićnih blagdana, onda bi se ona dala sažeti u jednu rečenicu: solidarnost sa svima koji trpe.

Papin Božić, osobito svečana božićna poruka, bila je puna ne samo sućuti sa onima koji trpe, nego i puna zahtjeva onima koji su za takvo stanje krivi, da se učini nešto konkretno kako bi život trpečih bio manje sumoran i težak. Tim je tonom obojen i njegov govor upućen diplomatima, osobito kad je bila riječ o odnosima bogatog Sjevera i siromašnog Juga. No, na poseban način je Papa jasno iznio svoje misli i stavove u korist trpečih u svojoj veoma kratkoj, ali sadržajnoj korizmenoj poslanici, upućenoj svim vjernicima i ljudima dobre volje, gdje ne iznosi lijepa evanđeoska načela, nego više poziva na konkretnu solidarnost sa svima koji trpe, a na poseban način sa onima koji su gladni i žedni, pozivajući da naš korizmeni post bude na pomoć svim gladnima u svijetu.

No, Papa se ne zadovoljava samo time da se pruži koji dinar pomoći, nego poziva da pomognemo mijenjati nepravedne strukture koje dovode suvremeni svijet u takove situacije. U tom duhu treba promatrati Papinu posljednju apostolsku pobudnicu "Pomirenje i pokora" koja se pojavila u prosincu prošle godine, kao plod radova Sinode biskupa iz 1983. godine. U njoj Papa ukazuje na grijeh kao izvor svih zala koja udaraju čovjeka svih vremena, a osobito ove naše epohe, a ta se stvarnost prečesto previđa i od strane vjernika te često uzroke zla tražimo u suvremenim strukturama, a ne u grijehom ranjenu srcu čovjeka i društva!

ZA STVARNO OSLOBOĐENJE ČOVJEKA TREĆEG SVIJETA

Kako je naš Papa Ivan Pavao II čovjek u koga je praksa jednaka za pisačim stolom i među milijunskim masama vjernika, zato je osjetio potrebu da pođe po šesti put u zemlje južnog američkog kontinenta i da tamo na djelu pokaže što misli i kako vjeruje u istinsko oslobođenje čovjeka. Ovom putu u Venecuelu, Ekvador, Peru i Trinidad-Tobago prethodile su dosta jake polemike oko tzv "teologije oslobođenja" koja se razvila upravo u tim područjima južno-američkog podneblja.

Kongregacija za nauk vjere je upozorila na neke postavke u spisima nekih teologa te teologije, koje nemaju sigurni teološki temelj i koje su u opasnosti da budu krivo shvaćene od strane tih milijunskih masa koje trpe, ali što je najgore, mogu biti politički manipulirani od različitih političkih grupacija.

Papa je ovim svojim putem i svojim javnim nastupima pokazao do koje je mjere "teologija oslobođenja" evanđeoski nadahnuta i gdje su njezine granice. Jasno je bilo rečeno da Crkva ne može povlađivati bogatima i držati ih u uvjerenju da su oni povlašteni vlasnici materijalnih dobara, nego da društvena pravda zahtijeva temeljite reforme u korist siromašnih, ali istovremeno upozorava svećenike, redovnike i redovnice da se ne daju umiješati u društveno političke planove, pogotovu ne u one koji misle putem nasilja rješavati postojeće društvene probleme. Posebno je ukazao da vjera mora mijenjati istinskim obraćenjem nutrinu vjernika iz koje onda trebaju proizaći konkretni plodovi preobrazbe i sredine i međuljudskih odnosa. Treba ozdraviti obitelj i društvo osobno življenim Evandeljem. To je put istinskom oslobođenju čovjeka i sredine. Papa je to pokazao i konkretnim činima da je dolazio u najbjednije sredine da i njih pozove na duhovnu obnovu i uzdizanje, jeo je na menzi jedne željezare da i time pokaže svoje jedinstvo sa svijetom rada. Posebno se je zauzimao za neotuđiva prava starih domorodačkih plemena, jer je i to vid oslobođenja čovjeka tih prostora.

BRIGA ZA ĆIRILOMETODSKU BAŠTINU

Od samog početka svog pontifikata papa Ivan Pavao II promicao je veliku baštinu svetih slavenskih apostola Ćirila i Metodija. Svakako je najviše učinio da ih upozna cijela Crkva i sav dobronamjerni svijet tim što ih je 31. prosinca 1980. godine proglasio sa sv. Benediktom zaštitnicima Evrope.

Međutim u ovoj godini kada se sjećamo 1100. obljetnice smrti sv. Metoda, Papa ne propušta ni jednu priliku a da podsjeti na njihovu veličinu i značenje u životu i kulturnom rastu Crkve među Slavenima, bilo da se radi o katolicima ili pravoslavcima, koji smo jednako baštinici njihove duhovne ostavštine.

Na tu temu je govorio i u svom novogodišnjem govoru. No, posebno je počastio svetu Braću i njihovo djelo da je u crkvi sv. Klementa pape, 14. veljače 1985. godine predvodio svečanu koncelebraciju na njihov liturgijski blagdan prema rimskom misalu. Tom je zгодom održao i propovjed o svetoj Braći, o njihovom evangelizacijskom poslu, o njihovoj ekumenskoj poruci kao i o njihovoj proročkoj službi u korist malenih naroda i njihovih kultura, izrazivši želju da se na tim temeljima sagradi duhovna klima u kojoj bi Evropa rasla.

IZVANREDNI SAZIV SINODE O KONCILU

Kao što je svojedobno papa Ivan XXIII iznenadio svijet viješću o sazivu II Vatikanskog koncila, tako je u isti dan i sa istoga mjesta Ivan Pavao II iznenadio svijet viješću da o dvadesetoj obljetnici Koncila želi sazvati izvanrednu Sinodu biskupa cijeloga svijeta. Ne manje nas je iznenadio sadržaj ove Sinode. Kao prvi cilj Sinode ne ističe se ispit da se vidi koliko se je od odredaba Koncila provelo u život, nego želi da se obnovi ono sveto zajedništvo, koje se stvorilo na Koncilu "u uzajamnom pripočavanju patnji i radosti, borbi i nada, koje su vlastite Kristovu Tijelu u raznim dijelovima svijeta." Ovo iznenađenje samo je znak da smo malo razumjeli od duha II Vatikanskog koncila. I u našim se prostorima često puta misli da bi se provedbe Koncila imale događati u nekoj temeljitoj promjeni struktura. Sva provedba Koncila se sastoji u promjeni duha-mentaliteta. Promijenjena srca stopljena u sveto zajedništvo sa Papom, biskupima, svećenicima i cijelim Božjim narodom je Crkva, sposobna provesti odredbe ovog Koncila. Zato hvala Papi za ovu lekciju, da nas je upozorio na bit poruke

ovoga Koncila, i da do tada dok to ne shvaćamo, ne možemo poći dalje u provedbi istoga Koncila.

Zato ako želimo da naši biskupi, koji budu delegati naše Crkve na ovoj Sinodi, moraju ponijeti svu našu ljubav, molitve i jedinstvo, kako bi korisno sudjelovali u tom svetom skupu i dobili milosti koje će Bog na tom skupu po Duhu Svetomu podijeliti svakoj mjesnoj i narodnoj Crkvi.

Dakle, više molitve, žrtava i nadasve ljubavi koja gradi zajedništvo, a manje rasprava i nadmudrivanja ako želimo ući u bit poruke Koncila.

Tek takvim srcem se mogu čitati sveti tekstovi II Vatikanskog koncila, ali ne kao pobožno štivo, nego kao naredbu i to Gospodnju, koju svi silama pameti i srca treba u život provesti u konkretnosti svakog vremena i prostora.

Tako, eto, pokušajmo zajedno sa našim biskupima delegatima pripremiti se za Sinodu koja počinje u studenom ove godine.

LIK

SUSRET VJERE U BAČU

Čitateljima "Bačkoga klasja" je poznato da se u Baču svake godine u zimskim mjesecima organiziraju susreti vjernika. Ova je godine obilježena jubilejem svetoga Metoda, velikog navjestitelja Riječi na živom i tada razumljivom jeziku. Zato je i tema svih ovogodišnjih susreta u Baču bila Riječ Božja.

30. siječnja Bač je bio domaćin za djevojke iz cijeloga dekanata, 31. siječnja su se u Baču okupili ministri i čitači. U obje te skupine najbolje je bila zastupljena župa Presvetog Trojstva iz Selenče. Mladi iz Selenče činili su i prvi i drugi put gotovo polovicu svih okupljenih.

16. veljače je održan susret za članove Pastoralnih vijeća, a 23. veljače za pjevače i one koji se staraju za urednost crkava u župi. Ovaj zadnji skup je bio najbrojniji.

Najmanji odaziv su pokazali članovi Pastoralnih vijeća. Neki su smatrali, kako im je mandat već završen, pa zato ne trebaju sudjelovati u susretu. Najveće je iznenađenje Selenča. Dok su u preostale tri skupine Selenčani činili gotovo polovicu zbora, na susret članova Pastoralnih vijeća nije došao baš nitko. U susretima je radosno iznenađenje izazvala župa svetoga Jakova iz Plavne. Na susretu ministranata prvi puta su bili predstavnici Plavne, a po broju prisutnih jedino su Selenčani bili brojniji.

Župnik iz Selenče, preč. g. Michal Zolárek uvodio je sudionike susreta prigodnim razmatranjem o svetoj Braći. U dekanatskim susretima je već po peti put sudjelovala časna sestra Mirjam Pandžić iz Subotice. I ovoga puta pjevači će se razići obogaćeni duhom i novim saznanjima. I ovoga puta su naučili jednu pjesmu. U bogoslužju susreta slušalo se, molilo i pjevalo na svim jezicima Subotičke biskupije.

Kotarski dekan, Mag. Lazar Ivan Krmpotić je lijepom homilijom kod svakog susreta nastojao približiti svetoga Ćirila i Metoda svojim slušačima. Pomireni s Gospodinom svi su sudionici pristupali svetoj Pričesti, a kapela Bezgrešne u samostanu časnih sestara u Baču bila je ispunjena do posljednjeg mjesta.

Zapaženo je bilo predavanje sestre Mirjam Pandžić o ćirilometodskom utjecaju na zapadnu liturgiju.

16. veljače upravo dok su se članovi Pastoralnih vijeća pripremali za svetu Ispovijed, Bač je pohodio gospodin biskup Mons. Matija Zvekanović. Ušav u zgradu župnoga doma u Baču, najprije je pozdravio članove Pastoralnih vijeća gdje ga je dočekao i pozdravio domaći župnik.

Svaki je susret završen praktičnim predavanjem. Tu je nastupao dekan, ali i ostali svećenici iz dekanata. S pjevačima se u praktičnom predavanju posebno istakla sestra Mirjam Pandžić iz Subotice.

Stjepan Beretić

JEDNA POSTAJA KRIŽNOG PUTA

Nato uhvatiše Isusa i odvedoše ga k velikom svećeniku Kajfi, kod kojeg se sabraše pismoznanci i starješine. A Petar je išao za njim izdaleka do dvora velikog svećenika i ušav unutra sjedaše sa stražarima da vidi svršetak. (Mt 26,57-68.)

O Kriste, uhvatili su te i odveli. Došao si pred veliko vijeće da ti izreknu posljednju osudu radi zla koje nisu našli. "Tražili su kakvo lažno svjedočanstvo protiv Isusa da bi ga mogli pogubiti." I osuda je pala, a razloga za nju nije bilo. Kako su mogli biti tako pokvareni i ne pogledati istini u oči. Služe se i lažima i raznim drugim smicalicama samo da te zbrišu sa lica zemlje. Ali ne, ti se ne otimaš niti im dokazuješ. Šutiš. Neka učine što misle. "Ali odsada ćete gledati Sina čovječjega gdje sjedi zdesna Sile i dolazi na oblacima nebeskim." I kad je progovorio istinu i kad im je rekao onako kako jeste, oni odgovoriše: "Smrt zaslužuje"! I ne samo to, prije toga još su tebi pljuvali u lice, udarali te, a drugi te pljuskali govoreći: "Proreci nam, Kriste, tko te je udario?" O Bože, kakvom su te rugobom pravili, kakve su heroje izigravali, a ti ništa.

Možda si čekao nekoga da ti pomogne, možda si očekivao podršku, možda si i ti tražio kakvog svjedoka, ne lažnog nego istinitog. Nije ga bilo.

Nitko se nije usudio doći i reći onako kako jeste. "A Petar je išao za njim izdaleka do dvora velikog svećenika i ušav unutra, sjedaše sa stražarima da vidi svršetak." Petar-Stijena išao je izdaleka. Nije se usudio ni blizu prići, a kamo li reći koju riječ. I za vrijeme suđenja sjedio je i čekao kako će se završiti. Čekao je, čekao. Šta? Isusovu pobjedu da bi se onda hvalio ili Isusovu osudu i onda poslije ne bi ga ni poznavao.

A mi? Kako bi se mi ponijeli i kako se još uvijek ponašamo? Nismo li još uvijek kao Petar? Jesmo li mi spremni stupiti u Tvoju obranu? Kažemo često: mi te dobro poznajemo mi smo uvijek uz tebe, mi sve o tebi znamo? Što znamo? Znamo nešto, ali smo još uvijek mlaki, mlitavi, bojažljivi, radije čuvamo svoju kožu nego da tebi pomognemo. O kada ćemo već jednom smoći hrabrosti i doći pred Veliko vijeće i reći svu istinu. Kada ćemo biti toliko smioni da pod cijenu vlastitog života dođemo tebe braniti? Kada? Ne, mi još pravimo ruglo od Tebe, pravimo od sebe lažne svjedoke, pljujemo Ti u lice, udaramo te i još uvijek se usudimo onako podlo pitati te: Proreci tko te je udario?

Iako nisam Gospodine, tako hrabar, iako nisam tako poduzetan, oprost mi, prihvati moju volju da tebi želim pomoći. Prihvati me ovakvog kakav jesam i pomoz mi. Smiluj mi se, Gospodine Isuse!

Meszaros Lajos

SUBOTIČKA KORIZMA

U godini mladih i godini duhovnih zvanja u našoj biskupiji vjernici Subotice i okoline, na čelu s o. biskupom i svojim dušobrižnicima, odlučili su da se na poseban način u ovogodišnjoj korizmi pripreme za najveći kršćanski blagdan Uskrs.

Ova duhovna priprava ovako je organizirana:

Svake srijede i petka su bile propovijedi za cijeli grad u franjevačkoj crkvi i katedrali /naizmjenično na hrvatskom i mađarskom jeziku./

No, ostale župe u gradu i okolini zadržale su svoje dugogodišnje pobožnosti srijedom ili petkom /križni put i propovijed/.

Teme, o kojima se ove godine propovijedalo i razmišljalo, uzete su iz poslanice sv. Pavla Hebrejima: 1. Isus Krist - utjelovljeni i proslavljeni; 2. Isus Krist - Veliki Svećenik, milosrdan i vjeran; 3. Savršenost Velikog Svećenika - Žrtva Isusa Krista; 4. Isus Krist - Uzrok vječnog spasenja; 5. Vjera i ustrajnost.

Osim propovijedi, organiziran je i određen jedan dan u tjednu kad su se vjernici grada i okoline, na čelu sa svojim pastirima, sakupljeni u jednoj od subotičkih crkava na posebna razmišljanja o korizmi.

Tako je 28. veljače bilo u crkvi sv. Jurja razmišljanje o Žalosoj krunici, koja je prikazana u glazbi i slici.

Kod o. franjevac, 7. ožujka molili smo korizmene Vespere, tj. večernju molitvu uz prikladnu homiliju.

S vjernicima župe sv. Roka bili smo 14. ožujka gdje smo razmišljali o sv. Krunici, koja je prikazana u slici i riječi.

Članovi Pastoralnih vijeća sakupili su se 24. ožujka u Sjemeništu "Paulinum" - Domu duhovnih vježbi za cijelu našu biskupiju - gdje su razmišljali o svojoj ulozi kao najbliži župnikovi suradnici i kako da se što bolje duhovno pripreme za Uskrs.

28. ožujka, u crkvi Isusova Uskrsnuća molili smo Križni put, koji je bio u slici i riječi.

Mladi vjernici grada i okoline imali su svoj dan naveče u subotu, 30. ožujka, uoči Cvjetne nedjelje u katedrali bazilici sv. Terezije u Subotici.

Na samu Cvjetnu nedjelju poslije podne išli smo na zajednički Križni put i homiliju na Kalvariju.

Na Veliki Petak - na dan Muke Gospodinove ponovno smo posjetili našu subotičku Kalvariju i u svojim srcima doživjeli Muku Spasiteljevu kroz zajednički Križni put.

Dao nam Uskrsli Spasitelj da nam ova Korizma bude na spas naših duša.

Ivica Prčić

Jedinstvo - želja Isusova Srca

U posljednje vrijeme kršćani-Kristovi učenici kao da bolje razumiju želju svog božanskog Učitelja: "da svi budu jedno". U svijetu se razvilo veliko ekumensko gibanje kojemu je cilj uspostavljanje jedinstva, tj. ostvarenje želje Isusovog Srca. Kršćani kao da su shvatili da njihovo jedinstvo mora biti znak drugima ("svijetu"), a Isus je to rekao već prije 2000 godina: "Da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu, te svijet uzvjeruje da si me ti poslao" (Iv 17,21).

Razumješe ovu Isusovu želju i kršćani grada Subotice te odlučiše i ove godine u molitvenoj osmini moliti zajedno za jedinstvo, ali ne više, kao do sada, samo u katoličkim crkvama, nego i u drugim kršćanskim crkvama. Naime, već 11 godina molitvena osmina za jedinstvo u Subotici se održava kao "molitveni ophod" po raznim crkvama. Tako je bilo i ove godine.

Molitvena osmina započela je 18. siječnja u župnoj crkvi sv. Jurja. Božju riječ je tumačio vlč. Andrija Kopilović na hrvatskom i mađarskom jeziku.

Drugog dana susret je bio u pravoslavnoj crkvi.

Katolici i ostali kršćani bili su prisutni na svečanom "bdeniju" uoči blagdana sv. Ivana Krstitelja. Na ovom molitvenom susretu bio je prisutan i subotički biskup Msgr. Matija Zvekanović uz gotovo sve svećenike iz Subotice. Bio je također i vrlo lijep broj vjernika, tako da je pop Vasilije oduševljeno rekao: "Naša je crkva ovako puna samo na Božić i Uskrs". Na početku je sve prisutne pozdravio Biskup. On je istaknuo kako je ono što je prije 50 godina bilo samo san, sada postalo stvarnost. Braća katolici mole zajedno s pravoslavcima. Biskup je još istakao kako je međusobna ljubav vez jedinstva. Na koncu službe "bdenija" oduševljeno je govorio o. Vasilije Protić ističući također Isusovu zapovijed ljubavi kao normu svih naših međusobnih odnosa. On je zahvalio Trojedinom Bogu za zajedničku molitvu i nakanu jedinstva. Na molitvi u pravoslavnoj crkvi bili su prisutni također i reformatorski pastor Poth Bela i evangelički pastor Batori Ištvan.

Slijedećeg dana vjernici su se okupili u lijepom broju u reformatskoj crkvi. Služba riječi je bila prema knjižici "S Kristom iz smrti u život". Velečasni Andrija Kopilović je prvi katolički svećenik koji je propovijedao u reformatskoj crkvi. U propovijedi on je istakao kako Duh Sveti nikoga ne može potaći na mržnju i zato nitko nikoga ne smije mrziti.

Četvrti dan molitvene osmine u župi sv. Roka bio je uklopljen u klanjanje Isusu prisutnom u Euharistiji. Zajedničko klanjanje predvodio je vlč. Josip Miloš.

Peta postaja "molitvenog ophoda" bila je župa sv. Marije. Kao i proteklih dana bila je služba Riječi koju su predvodili vlč. Miocs Jozsef i Ehman Imre.

Šestog dana u srijedu molitveni susret je bio u evangeličkoj crkvi. Domaćin pastor Batori pozdravljajući prisutne rekao je kako je taj zajednički molitveni susret mala stvar, ali je veliki korak u zbližavanju Crkava.

Toga dana je u toj crkvi prvi put navještao Božju riječ jedan katolički svećenik (Ehman Imre). Pretposljednji sedmi dan molitvene osmine bio je u franjevačkoj crkvi. Služba riječi bila je prožeta nakanama vjernika različitih vjeroispovijesti.

U petak, 25. siječnja, na blagdan obraćenja sv. Pavla, zaštitnika Subotičke biskupije, molitvena osmina je završila u katedrali-bazilici sv. Terezije svečanom arhijerejskom grko-katoličkom liturgijom sv. Ivana Zlatoustoga. Liturgiju je predvodio križevački vladika Slavomir Miklovič, kojemu je to bio prvi posjet subotičkoj Crkvi.

U koncelecijaciji su sudjelovala četiri svećenika grkokatolika i četiri svećenika zapadnog obreda. Đakonirao je Mihajlo Simunović. Za vrijeme liturgije pjevao je muški, komorni zbor, grkokatoličke župe iz Ruskog Krstura pod ravnanjem o. Mihajla Makaj. Liturgija je bila na staroslavenskom jeziku što je bio vrlo lijep prilog svečanom otvorenju Metodove godine u Subotičkoj biskupiji; Metodovu godinu je na svečan način proglasio otvorenom subotički biskup Matija Zvekanović.

U molitvenoj osmini su aktivno sudjelovali i mladi suradnici Bačkog Klasja: Mladen, Lejla i Mirko. Oni su nakon molitve u reformatskoj crkvi razgovarali s prezbiterom Poth Belom. I taj razgovor donosimo kao prilog molitvenoj osmini za jedinstvo kršćana.

B.K.: Koje pozitivne vrijednosti vidite u ovom molitvenoj osmini?

Prezbiter Bela: Jako me raduje što smo se u ovom gradu ovako zbližili, jer danas broj vjernika u Crkvi sve više opada, posebno mladih vjernika. Mi svi imamo jednog Gospoda - Isusa Krista, a tokom istorije došlo je do tzv. raskida među nama. Voleo bih da se mi hrišćani zajedno molimo, ali i da zajedno delamo, jer nam je Isus ostavio u nasleđe da širimo ljubav u svetu, a u našem

svetu nje je najmanje. Moja velika želja je da nešto zajednički osnujemo, jer u dogmatskim pitanjima često dotazimo do sličnih mišljenja. Mi vrlo dobro znamo da naša braća u obzir uzimaju svetu tradiciju, a mi protestanti (reformatori) kažemo da držimo Sv. pismo kao osnovu vere, a opet ga različito tumačimo. Prvo i najvažnije je zbližavanje u bazi, da se narod međusobno zbližava. Pre pedesetak godina tako nešto da se katolici i reformatori i pravoslavci mole zajedno - bilo je nezamišljivo. Jedan mađarski pisac opisuje zgodu iz života u jednom selu. Katolički i pravoslavni pop stigli su u neko selo u isto vreme. Mladi i puni energije, svaki iz svoje crkve, sa svoje propovedaonice, jedan drugog su napadali govoreći protiv one druge Crkve, i onog njihovog Boga. Broj vjernika u obe crkve sve se više osipao. Pred kraj života obojica su ostali sami, bez vernika i sledbenika, i zbližili su se, shvativši konačno da su sluge jednog istog Boga.

B.K.: Na koji način mislite da treba sprovesti ovo zbližavanje?

Prezbiter Bela: Bilo bi vrlo dobro kad bi i crkvene vođe kontaktirale na višem nivou i da urade nešto na širem društvenom planu. Jer, mi ovako razjedinjeni slabimo. Mi ljudi smo nesavršeni; imamo još uvek onog "adamskog" u sebi i sigurno bi bilo nekih organizacionih problema, no mislim da bi uspeli. Bilo bi dobro kad bi mogla u Subotici da se osnuje jedna zajednička ustanova za sve hrišćane. Ja mislim da postoje i uslovi i mogućnosti za tako nešto. Iako ima i stvari koje nas razdvajaju, ipak svi verujemo u jednog Krista, u jednu ljubav.

ZAJEDNIČKI PEDESETI ROĐENDAN U BAČU

16. veljače u 17 sati bačka župna crkva je dočekala svoje pedesetgodišnjake. Svi su oni kršteni 1935. godine. Svi su iste godine bili na prvoj svetoj Pričesti, iste godine na krizmi. Život im je obilježen ljubavlju njihovih roditelja, ljubavlju njihovih učitelja i njihovih župnika. Zato su na žrtvenik donijeli pedeset crvenih karanfila. Oni su roditelji koji su na svoju djecu i unučad prenosili primljenu ljubav i životnu radost žrtvujući se za svoje obitelji. Zato su pred žrtvenikom gorjele svijeće svjetlosti, svijeće žrtve i svijeće vjere. Prije svoje zajedničke svete mise zahvalnice obnovili su svoja krsna obećanja u svetoj Ispovijedi. Tako su mogli zaista u zahvalnosti i radosti srca pjevati "Tebe Boga hvalimo". Nakon svete mise svoju radost su nastavili na banketu. Zlatnim jubilarcima čestita i "Bačko klasje".

Krunoslav

B.K.: Što mislite o vjeri u današnje vrijeme?

Prezbiter Bela: Teologija je danas opterećena filozofijom (op. ur. naš sugovornik je student Budimpeštanske dopisne teologije), mada je vera "obična stvar", kontakt između Boga i vernika. Fali nam ljubavi da to shvatimo. Energija ne treba da se troši na dogmatska prepucavanja, već da načinimo jedno jedinstvo, jer ovo rastezanje u svetu nevernih je veliko - a mi stalno govorimo, a ništa ne radimo. Dakle, bilo bi potrebno da se ne razjašnjavamo, nego da sarađujemo.

B.K.: Koliko su mladi danas angažirani u Crkvi?

Prezbiter Bela: Što se tiče omladine - jeste da nas je jako malo, ali kad vidim onu veru i ljubav koju nose ove mlade generacije, siguran sam u njih. Ovo jednom godišnje (misli na molitvenu osminu za sjedinjenje kršćana) više liči na diplomatski potez, a pošto mi nismo političari, trebali bi da idemo na češće susrete, jer mi svi "gubimo" mlade koji se radije priklanjaju "svetskom". Mi sami lošim primerom odbijamo omladinu, jer što se tiče nekih pitanja, ateisti su tu složniji od nas. Naš konkretni zadatak je da nađemo što više pitanja koja nas zbližavaju i da što više kontaktiramo. Najviše se uzdam u omladinu: onu što su stariji pokvarili, mladi će popraviti. Najvažnije je da mi mladi to shvatimo jer starije je već teže naterati da se promene...

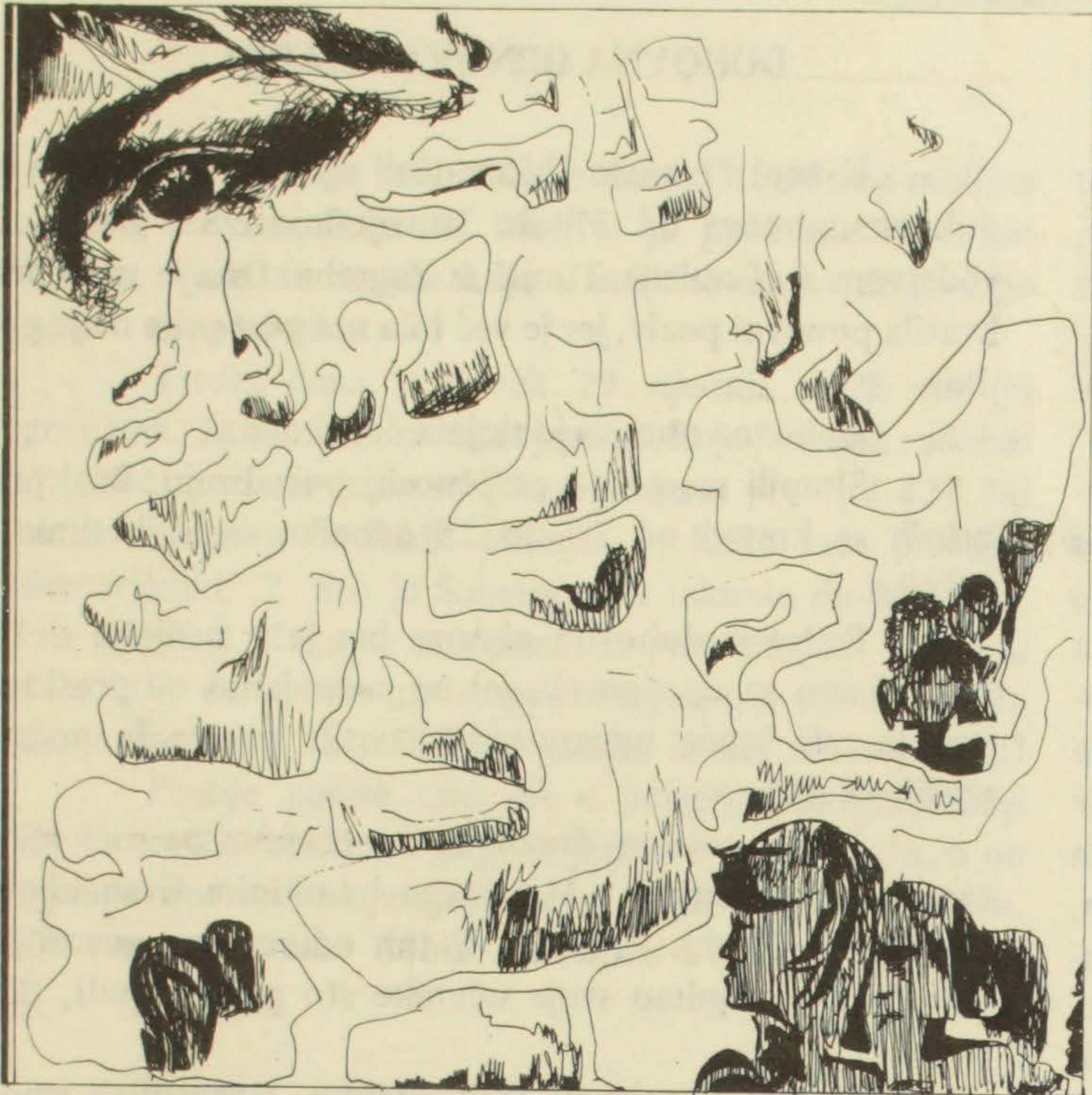
Iz svega slijedi da je za jedinstvo potrebna međusobna suradnja. Nema jedinstva bez ljubavi, a jedinstvo svih u ljubavi jest i želja Isusova srca.

Ivica Prčić i Andrija Anišić

SMJENA U APOSTOLSKOJ NUNCIJATURI U BEOGRADU

Sv. Otac Ivan Pavao II svojim dekretom od 4. prosinca 1984. godine imenovao je dosadanjega apostolskog pronuncija pri vladi SFRJ Mons. MICHELEA CECCHINIA apostolskim nuncijem u Beču, pri vladi Republike Austrije, gdje nasljeduje bivšeg apostolskog pronuncija Mons. Maria Cagnu.

Mons. Cechini je osam godina vršio službu apostolskog pronuncija. Dekretom pak od 8. siječnja 1985. godine sveti je Otac imenovao za novog apostolskog pronuncija nadbiskupa Mons. FRANCESCA COLASUONNA. Novi pronuncij je dosada bio apostolski delegat u Mozambiku (od 1974.) a od 1981. godine bio je apostolski pronuncij u Zimbabve-u. Dok bivšemu pronunciju zahvaljujemo za sve dobro što je učinio za našu Crkvu, sa otvorenim srcem očekujemo novoga, želeći mu da se lijepo i dobro snađe i osjeća među nama i da bude tumačem Petrove ljubavi prema nama „Narodu sv. Petra”, ali i naše ljubavi prema Petru naših dana, te da nešto lijepo zajednički učinimo za Boga i njegovu Crkvu.

PRILOG MLADIH

prilog mladih

U ovoj godini mladih "Bačko klasje" poziva mlade da što više surađuju u našem listu i da ga čitajući zavole!

Prilog mladih uredio je kapelan Ivica Prčić i grupa mladih vjernika župe sv. Terezije u Subotici.

SASTANAK MLADIH

U Aleksandrovu, u Subotici, 28. siječnja 1985. g. održan je sastanak predstavnika vjeronaučnih zajednica /VNK/ sa šireg područja Bačke. Tako su se tamo na jednom mjestu našli mladi kršćani iz Petrovaradina, N.Sada, Sombora, Bača, Subotice i.t.d.

Osim mladih kršćana, na ovom susretu su prisustvovali i svećenici iz dotičnih župa. Susret je počeo u 10 sati uvodnim izlaganjem vlč. Marka Forgića. Nakon toga kratkoga uvoda mladi, kojih je bilo oko pedeset, podijeljeni su u 3 radne grupe /2 hrvatske i 1 mađarska grupa/.

U svakoj radnoj grupi izabran je po jedan animator koji je vodio i usmjeravao rad grupe. Također je izabran zapisničar grupe, koji je imao dužnost da bilježi sve što je rečeno u raspravi. Po svemu sudeći, teme su bile dobro odabrane. U raspravi su razrađivane i nadograđivane, zalazilo se u pojedinačnu problematiku, ali unatoč svemu, osjetio se nedostatak vremena. To je bio najveći razlog što se nije moglo ući u još detaljniju analizu problema mladih kršćana u današnjem svijetu.

Oko 12 sati počeo je ručak, a poslije toga je opet nastavljen rad po grupama do 14 sati. Tada su se svi opet našli zajedno i sumirali su svi rezultati. Iznešeni problemi su odisali nezadovoljstvom mladih zbog sadašnjeg stanja. Osjetio se i blagi prizvuk kritike na račun pojedinih svećenika, kojima je zamjereno što se zatvaraju u svoje okvire i ne daju dovoljno od sebe. Pozvani su na veću suradnju s mladima i da pomognu u rješavanju

aktuelnih problema mladih, da više raspravljaju o njihovim poteškoćama i problemima, da ih usmjeravaju k svjetlu evanđelja. Zamjerilo im se na suhoparnosti izlaganja biblijskih tema.

Istaknuto je niz drugih problema: Kako učvrstiti i još više povezati aktivnosti mladih kršćana, zatim odnos među kršćanima i ateistima, odnos katolika i drugih vjerskih zajednica, kako djelovati i na koji način... i još mnogo toga.

U 17 sati završeno je izlaganje, a zatim je održana sv. Misa za mlade.

Oduševljenje mladih nije se moglo prikriti na njihovim licima. Istaknuta je i potreba za češćim ovakvim susretima, za aktivnijim sudjelovanjima mladih i njihovim povezivanjem ne samo na vjeronauku i u crkvi, već i izvan toga.

Opći zaključak svega mogao bi se formulirati rečenicom: Raspoloženje mladih za vjeru, njeno širenje, njeno učvršćenje i njenu izgradnju pokazalo je više nego ikada spremnost i zalaganje za rad, samoodricanje i pomoć drugima.

Mladi su svojim stavovima dokazali da ne žele uploviti u monotoniju, besmisao i izgubljenost današnjeg vremena... Žele i hoće naći Kristov put.

Neka ovakvi susreti budu poticaj daljnjeg rasta, duhovne izgradnje i očvršćivanja mladih na putu ka Kristu.

MLADI I "SUZANA"

Organizacija Ujedinjenih nacija proglasila je ovu godinu "godinom mladih". Prihvaćajući to objeručke, papa Ivan Pavao II u novogodišnjoj poruci mira obratio se, prije svega mladima, onima u čijim je rukama budućnost čovječanstva, stavljajući pred njih izbor - mir ili samouništenje.

Opredjelili smo se za mir, jer želimo biti generacija života, a ne generacija smrti. I kad se pred nas stavilo pitanje: Što možemo za mir učiniti mi mladi ovog rastrzanog konca 20. stoljeća. Odgovor je jasan: Neka svatko pođe od sebe i stvori mir sa samim sobom, sa svojom savješću, sa članovima svoje obitelji, te na koncu, sa živom zajednicom u kojoj radi i živi. Neka to bude mir koji se temelji na ljubavi posijanoj u srce svakog djeteta prvih dana njegova života. Ta klica raste zajedno s njim, jača i buja dok ne pobijedi i povede čovječanstvo Kraljevstvu Božjem. Ljubav omogućava svakom čovjeku da shvati kako je uzvišen poziv biti čovjek - Božji sin, mirotvorac.

Naši roditelji su već od prvih dana našega života, shvaćajući veličinu Božje milosti, po kojoj im je podijeljena vjera, i nas uključili u tu veliku zajednicu vjernika, u Katoličku crkvu. Kasnije su nas slali na vjeronauk, na prvu pričest i krizmu. U mnogim slučajevima, nažalost, tu je i završavan naš i njihov rad na uzgoju one klice vjere i ljubavi, nikle u našim srcima.

A djeca rastu, a s njima i njihovi problemi, teškoće tjelesnog i duhovnog razvitka i sazrijevanja.

Upravo mladenačko doba je najznačajnije za rast vjere, jer razni utjecaji sa strane vrlo često, a osobito danas u uvjetima visoko razvijenih sredstava javnog informisanja, izazivaju krizu vjere. Tada je svakom mladom čovjeku, kao i putniku na raskrsnici s brojnim putokazima, i te kako potrebna pomoć kako bi izabrao put.

Svjesni toga, skupina mladih iz vjeronaučne grupe u franjevačkoj crkvi u Subotici, na početku Godine mladih, 6. siječnja 1985. god. izvela je igrokaz "Suzana" Ivana Zirduma. Taj igrokaz prikazuje upravo jednu takvu krizu i lutanje djevojke Suzane, njezino traganje za smislom života. Na kraju, vođena župnikovim riječima, poput mudraca sa Istoka sjajnom zvijezdom, našla je Kristov put i donijela Isusu svoje darove: zlato svoje vjere, tamjan svoje molitve i smirnu svoje ljubavi.

Ova predstava bila je znak zahvalnosti roditeljima koji su nas odgojili u vjeri, naročito onima koji su omogućili svojoj djeci da se posvete najljepšem - duhovnom pozivu.

Predstava je vrlo dobro primljena od publike. Mlade je nagradio buran aplauz prisutnih, a nakon toga su uslijedili pozivi za gostovanja u Ilok, Slavonski Brod i okolne subotičke župe.

Neka to bude doprinos ove grupe stvaranju mira i prijateljstva među ljudima.

G.G.

DUHOVNA OBNOVA MLADIH

U župi "Isusova Uskrsnuća" u Subotici održana je duhovna obnova od 27. do 30. siječnja 1985. god. pod vodstvom s. Tarzicije Tunjić iz Zagreba. Ona je rado prihvatila ponovni poziv, jer je već bila naš gost prije dvije godine.

Duhovna obnova je trajala četiri dana.

Skupili smo se u prilično lijepom broju. Broj prisutnih se kretao od 20 do 25 učenika srednjih škola i radnika.

Početak duhovne obnove bio je u nedjelju u 16 sati. Nismo se upoznawali, jer se poznajemo od prošloga susreta, ali kraće upoznavanje izvršili smo prije podne poslije sv. Mise.

Stalno smo se družili sa Sv. pismom pa smo tako započeli i naš susret s Matejevim i Lukinim Evanđeljem Mt 16, 13-20; Lk 9, 18-22. U tim odlomcima govori se kako je Isus zapitao svoje učenike što govore ljudi, tko je on.

Tu smo napravili malu stanku. Razmišljali smo: Tko sam ja? Da li dovoljno poznajem i sebe i druge? Ostali smo u tišini i promatrali sebe. Poslije upoznavanja samih sebe, potražili smo mišljenje drugih o nama. Tu je slijedila jedna vježba. Podijelili smo se u parove i svi smo jedni drugima postavljali ista pitanja: 1. Za koga me drže i šta o meni kažu prijatelji, učenici iz razreda, društvo u kojem se krećem? 2. Što ova zajednica kaže o meni? 3. Što ti o meni kažeš? Poslije te vježbe dobili smo zadatak da popišemo svoje negativne i pozitivne osobine. To je išlo dosta teško...

Poslije ove druge vježbe završili smo Davidovim psalmom: "Čežnja za Bogom" /Ps 63/62/ i svatko je izabrao stih koji mu se sviđa i to smo pročitali kao završnu molitvu.

Drugog dana, u ponedjeljak, 28. siječnja ponovo smo se skupili u 9 sati.

Kao uvod smo započeli jutarnjom molitvom, a zatim smo pročitali poslanicu sv. Pavla Rimljanima /Rim. 8,5-17/ "Život po Duhu". To nam je ujedno bila i tema susreta. Iz ove poslanice svatko je izabrao pojedine citate, a zatim smo obrazložili misao.

Poslije toga smo imali vježbu. Na stolu su bile poslagane razne slike. Zadatak nam je bio da izaberemo onu sliku koja nam se najviše sviđa. U njoj smo trebali pronaći sebe ili njenu poruku i obrazložiti zbog čega smo izabrali baš tu sliku.

Na završetku, svatko je sa svojom slikom napisao molitvu koja je počinjala riječima: "Hvala ti, Gospodine, što si mi dao prepoznati u ovoj slici sebe".

Poslije podne opet smo imali temu prepoznavanja sebe. Ima li smo vježbu: Na jedan papir velikog formata napisali smo svoje ime i meditirali ga, pokušavajući otkriti što nam naše ime govori.

Nakon toga smo imali sv. Misu. Molili smo molitve u vezi s našim imenom. Molitva je počinjala riječima: "Isuse, hvala ti za ime koje si mi dao na krštenju i po njemu me pozivaš..."

Trećeg dana, u utorak, 29. siječnja, radili smo po grupama. Ja sam bila u trećoj grupi, koja je imala zadatak da pročita susret Isusa sa Samarijankom /Iv 4, 1-42/. Na osnovu toga smo dobili pitanja: 1. Kako Isus pristupa Samarijanki? 2. Što je Samarijanku taknulo da je prihvatila Isusa? 3. Kako se ona ponašala prema Isusu? 4. Što bi ti učinila da si bila na Isusovom mjestu, a što na mjestu Samarijanke? 5. Što iz ovog možeš izvući za svoj život?

Poslije podne smo išli u posjetu biskupu Matiji Zvekanoviću. Marijana ga je izvjestila o našem radu, a on nam je ispričao svoja sjećanja na prvu duhovnu obnovu. Za uspomenu smo dobili medaljicu s likom pape Ivana

Pavla II i uz to sličice s biskupovim potpisom.

Kad smo se vratili, nastavili smo rad uz temu: Isus Krist. Nakon toga smo imali službu pokore u kapelici samostana sestara "Naše Gospe" i križni put s razmatranjem.

Kada se sve završilo, slijedilo je iznenađenje. Izabrana su četiri predstavnika za igru kršćanske kvizkoteke. Bilo je veoma zabavno, jer se u ovoj igri pokazalo poznavanje Biblije.

Srijeda, 30. siječnja, bila je završni dan.

Pročitali smo poslanicu sv. Pavla Efežanima s temom: Što nam je zadatak u budućem životu. Poslije toga obrađivali smo teme: "Crkva i mladi danas" i "Euharistija".

Završnica je bila svečana sv. Misa, na kojoj smo zahvalili za duhovnu obnovu.

Jelica

PORUKA JEDNOG OČAJNIKA

Želim vas upoznati sa svojom stvarnošću prije nego što se ubijem i napustim ovaj svijet. Otupio sam u besmislu ovog života, nemam oslonca ni u kome, ni u čemu. Gubim sve nade, očajan sam svako me odbacuje, ismijava i izruguje. Točkić sam u mašineriji života. Dosta mi je te dvoličnosti. Zar nemam pravo na malo ljubavi i topline i razumijevanja? Bio sam u ovom i onom pokretu, za ovu ili onu stvar, sa ovakvim ili onakvim ciljem, na ovoj ili onoj aktivnosti, u ovoj ili onoj organizaciji, ali uzalud... Opet je sve po starom. Novina, koju sam tamo očekivao, bila je kratkog vijeka. Ponovo isti besmisao. Učiniti ću kraj svemu tome. Samo na koji način?

Treba odabrati najbolji način, jer ovo moje samoubojstvo mora biti osmišljeno. Ne smije biti bijeg od života, ako mi je već čitav život bio besmislen i bez sadržaja. Moram potvrditi samoga sebe, da sam živio sa nekim ciljem i za nešto, jer ako u besmislu umrem, to će biti najveća tragedija mog života, odnosno smrti. Moja smrt mora ostati poruka drugima koji osjećaju besmisao života. Osmišljena smrt je osmišljen život!

Ali koliko je osmišljeno samoubojstvo? Ako osmišlim besmisao života, besmisao smrti će biti osmišljen. Da li sam prvi koji razmišlja o ovome i na ovakav način? Mislim da nisam. Postojao je jedan Bog-čovjek: zaveli su ga Isus. On je ostavio poruku svoje svjesne osmišljene smrti. Zar on nije bio samoubojica? Zar nije znao da ide u smrt? Postavlja se pitanje odabiranja samoubojstva. Isus nije umro u besmislu, jer je svjesno odabrao smrt za druge. On je osmislio svoj život i što je zanimljivo, osmislio je i život drugih i odredio im cilj.

Ako se ja sada ubijem pištoljem, nožem, popijem li tablete za spavanje ili se objesim... učiniti ću brzo kraj. Kukavički ću riješiti svoj problem koji je ostao opet neriješen. Poruka će biti nikakva i nitko me se neće niti sjetiti. Ubiti se, stoga, valja na pravi način.

Odaberimo polako umiranje. U patnji i boli: za druge! Ako pomažem drugima do te mjere da gubim sve svoje raspoloživo vrijeme, da osjećam i suosjećam boli i patnje drugih, tj. da izgubim svoje zdravlje i sve što imam na raspolaganju - moje će "samoubojstvo" biti osmišljeno. Zašto? Zato što sam se "ubio" za druge, a to je daleko plemenitije, uzvišenije, nego egoistički riješiti svoj problem postojanja. Zar sam zato stvoren da se "ubijem" za sebe? Ako se "ubijem" za druge neću pasti u zaborav, jer će se ipak netko sjetiti moje poruke života za smrt. Ako se ubijem na klasičan način, reći će: Evo, još jedne budale kojoj je dosadio ovaj život. Koje li besmislene smrti! Kakav mu je tek život bio? Nitko neće cijeniti ovakvo samoubojstvo.

Od sada ću biti pravi "samoubojica-kamikaza" na iznešeni način. Što ću time dobiti? Steći ću sebi radost što umirem za druge (kao Isus), a mnogima će postati jasno: ljubav nema granica. Ona sve nadilazi. Pobjeđuje i smrt. Ljubav je ono stanje za koje možemo reći da je vječno, jer što je osim ljubavi vječno? Znamo da je ljubav = Bog. Nije vječan ni moj ovozemaljski život, niti novac, niti bilo što drugo na ovom svijetu - sve prolazi.

Ako vidite još kojeg "samoubojicu" koji žrtvuje svoje vrijeme, svoje zdravlje, čitavog sebe za druge - znajte da je on našao smisao života.

JA U CRKVI

Šta ja tražim u crkvi, u Bogu? Možda utehu, a možda nešto uzvišenije, čistije i neprolaznije od ovog našeg života, punog prljavština i laži.

Mnogo mladih odlazi u crkvu iz navike ili zbog roditelja. Nije li to besmisleno? Ja ipak mislim da većina mladih traži sebe i svoj put. Dosta njih nalazi smisao života u potpunom predanju Bogu.

Ja još tražim svoj put. Tragam za nečim što bi popunilo onu prazninu koju ponekad osjećam u sebi. Idem u crkvu, molim se, razmišljam o onome što sam čula u propovijedi, ali nekako ne osjećam jedinstvo vjernika u crkvi. Čini mi se da svaki za sebe moli i razmišlja o svojim stvarima iako svi izgovaraju iste riječi.

Često mi misli odlutaju i ne osjećam Božje prisustvo na toj misi. Možda sam još nedorasla pa ne mogu shvatiti suštinu vjere, ali nešto mi nedostaje u crkvi.

Na jednom velikom skupu mladih osjetila sam to jedinstvo, tu čistu vjeru. Kad su hiljade i hiljade mladih glasova pjesmom slavila Boga, osjetila sam uzvišenost tog trenutka i u jednom momentu sam shvatila i sagledala ono što sam prije tražila i još tražim. Toga trena moja duša s dušama mladih oko mene bila je uznesena bliže Bogu. Osjetila sam Kristovo prisustvo. Bila sam sretna.

Osjetiti kako hiljade mladih misle kao što ti misliš, traže sebe kao što i ti tražiš, osjećaju ono što i ti osjećaš, osjetiti kako se stapaš u masu koju ujedinjuje Božja ljubav i milost, to je nešto najuzvišenije i najčistije što se nekome može desiti. Eto, to jedinstvo mi nedostaje u crkvi.

Nije li crkva pomalo dosadna?

ŠTO MLADI ATEISTI MISLE O USKRSU

U širem krugu ljudi, koje susrećemo, ima i osoba kojima se ne usuđujemo reći da smo vjernici, tj. da idemo u crkvu. Plašeći se da će nas drugi prezreti ili nas neće razumjeti, mi ni ne pokušavamo upitati ateiste za mišljenje. Iako možda naslućujemo odgovore mladih ateista, zanimljivo je čuti njihova razmišljanja (i nerazmišljanja).

Budući da nam se bliži Uskrs, pitanja, koja sam im postavljala da bi udovoljila svojoj "radoznalosti", odnosila su se upravo na to što oni misle o Uskrsu, o tom, za nas, tako velikom događaju.

Već na početku je uočljivo da je mlade teško navesti da otvoreno govore. I kad bi se razgovor poveo, nezainteresiranost za vjeru i za sve, što se na nju odnosi, postaje očigledna.

Jedna djevojka sa svojih 17 godina, dijete rastavljenih roditelja (intelektualaca) na moje pitanje je odgovorila:

Verovatno mlade ljude odbijaju sumorne zgrade, mračne klupe i turobne crkvene pjesme. Ali, ako se malo udubimo, shvatit ćemo da to nije toliko važno, jer šta je zapravo Crkva. Ona nije zgrada, nego skup kršćana koji se okupljaju da slave i štiju Boga. Crkva je dom za kršćane i zato u njoj mora vladati određena privrženost i jedinstvo kao u velikoj obitelji.

Često se zgražamo našom okolinom i ljudima koji žive a ne vide cilj i svrhu života. Zbunjuje nas kad vidimo da ima mladih koji se oduševljavaju agresivnošću i nasiljem. Oko sebe siju zlo i preziru dobro. A kako da budu dobri kad im niko ne ukazuje na to? To je zadatak kršćana. Oni trebaju svojim životom pokazivati krepost i dobrotu koju pruža vjera. Ali, jako je teško i veliko iskušenje biti drugačiji i ne pasti pod utjecaj zla. Kako možemo utjecati na druge kojih je više, a da oni ne utiču na nas. Ne znam. Ja to pokušavam, ali nisam dovoljno jaka. Svi mi kažu da sam čudna i to je sve što uspijevam postići.

Ponekad sumnjam u sve. Pitam se da li to vrijedi i šta ja zapravo želim. Počinjem se pitati šta je istina. Tada mi je teško i ne nalazim odgovora ne bezbrojna pitanja.

Nekad je opet sve tako jednostavno i odgovor se sam nudi.

Treba živjeti za druge, poklanjati sebe drugima kao što to Isus čini. Biti nesebičan i stremiti k dobru, k Bogu. Neki će opet reći: "Crkva je dosadna i ne privlači me". A ja kažem: "Ne, crkva nije dosadna. Ona je obitelj Božjeg naroda u kojoj se živi s ljubavlju i dobrotom, a to nije ni malo dosadno, već uzbudljivo i dostatno.

I zato vam kažem: Pridružite se i vjerujte!!!"

Danijela

“Znam da kršćani veruju u to da je Krist oživeo, iako je već bio mrtav i to zato da bi nas oslobodio tzv. grehova. Učili su me da lagati, varati i krasti nije lepo. Ja znam to, no sve su to slabosti čoveka. I baš zato ni jedan čovek ne može opraštati grehe drugome. (Ubacila sam pitanje: A šta ako je Krist ipak bio Bog, a ne samo čovjek?). Nastavila je: Bog? Ne verujem. Ako je i on bio kao i svi oni rimski i grčki - ne vredi ga spominjati”.

Jedan osamnaestogodišnjak je bio kratak: “Ma to su izmišljotine! Ne veruješ ti valjda baš u to? U te bapske priče. Nisi luda, valjda?”

Njegov prijatelj me je s prezirom pogledao i rekao:

“Taj tvoj Uskrs meni ništa ne znači. Mislim da za mene nikakav Isus Hristos nije morao umreti. Ja ne smatram grehom to što pijem i što se provodim. Kad ću, ako ne sad? A taj Uskrs - mani ti to - to je za matore i senilne. Što da se ja nekome molim kad ću za godinu dana ionako imati diplomu (nije rekao kakvu diplomu) i biti sam svoj “bog i batina”.

Simpatična, sitna, ali pak uočljiva moja nova sugovornica je rekla: “Meni je lepo otići u crkvu tamo za Božić i sl. Ali više o događajima (što u Bibliji piše) ja ne znam. Kažem, meni je to lepo. Ponekad sam oduševljena atmosferom koja tamo vlada, ali još nisam pomislila da bih mogla postati deo te mase. Ko zna!? Možda stvarno postoji taj Bog”.

Jedna druga (18 godina) priznala je da je razmišljala o tome kako ipak ima puno ljudi koji idu u crkvu. Ali, misli da su to neuki i neobrazovani ljudi. Kaže da se u društvu, u kojem se ona kreće, Bog spominje samo u psovkama. A Uskrs - za nju je i to kao i sve ostalo samo

izmišljotina i glupost. No, za Uskrs je čula, jer je popraćen šarenim jajima i sličnim stvarima, ali za nju sve to nema smisla.

Naredna osoba, s kojom sam razgovarala na istu temu, bila je šesnaestogodišnja učenica. Ona kaže: “Moji ‘starci’ su ateisti. Za sebe nemam šta reći. Niti verujem, niti ne verujem. No, ipak teško je poverovati da mrtav čovek oživi”.

Slijedeće dvije su rekle: “Sve što dolazi sa Uskrsom (osim onog ‘gladovanja’) moji drže. Ja s tim nemam veze. Nikad nisam ni otvorila Bibliju, mada je imam u kući. A o toj slavi, ovaj, o tom Uskrsu ne znam. Kako znam tada se slavi nešto? Pa, logično je, jer se dobro jede”.

Interesantno je mišljenje jednog dvadesettrogodišnjeg radnika: “Danas samo popovi i starci lupaju glavu o tome. Ja na pr. više volim “1. maj” kad se ništa ne radeći, zabušavajući, slavi Praznik rada. Pusti ti Uskrs! Oni koji veruju nek veruju, a koji ne veruju, ni neće nikada. Barem ja”.

I tako ateisti, bezvjerci, s kojima se svakodnevno susrećemo o onome što je za nas od životne važnosti, ako razmišljaju, razmišljaju na neki svoj način: površno i nezainteresirano. A i mi dozvoljavamo da sve ostane tako kako je. Sa ovim mojim sugovornicima mi kršćani živimo, učimo i radimo svakodnevno. I zanimljivo, nikada o ovim pitanjima s njima ne razgovaramo. Možda bismo, ipak, morali pokazati malo više aktivnosti, ustrajnosti, strpljenja i malo više ljubavi i svojim životom svjedočiti za tu najveću kršćansku istinu.

Keki

ŠTO USKRS TREBA ZNAČITI ZA POJEDINCA

Razmišljajući o Uskrsu nije teško reći što treba da znači. U pismima stoji što je značilo za prve kršćane. To se vidjelo i po njima. Njihovi osjećaji vidno su se očitovali preko njihovih djela i raspoloženja.

Puno je teže kazati što za našu zajednicu, odnosno za pojedinca koji je osnovna stanica zajednice, znači Uskrs. Za neke je to blijedno sjećanje na djetinjstvo. Umivanje u žitu, oslobođenje od posta i nemrsa, tarane i soparne čorbe. Da, to je sve prethodilo Uskrsu. Uskrs se očekivao kao oslobođenje suzdržavanja u tjelesnom smislu. Istina, koji su tako doživljavali Uskrs, za njih je korizma davno prestala. Manji je broj onih koji spomen na povišesne i nikad zaboravljene dane doživljavaju duhovno, za koje je Uskrs oslobođenje i izbavljenje i nada u vječni život.

Krist je pobijedio smrt svojom smrću i uskrsnućem i tako je svakom pojedincu, koji vjeruje i nada se, osigurao vječni život. Sudjelovanje svakog pojedinca u

zajednici u slavi uskrslog Spasitelja mora se očitovati preko vlastitih djela, a to znači: biti radostan, raspoložen, činiti samo dobra djela, i uvijek biti spreman na praštanje. Sin Božji se zapravo i žrtvovao radi praštanja. Oni koji znaju praštati, slobodni su da sebe nazovu sljedbenicima Uskrslog. Praštati je često puta veoma teško i upravo se zato s tim dokazuje veličina svakog čovjeka.

Isus je rekao: “Ljubite se međusobno kao što sam vas ja ljubio”, a ljubav bez oprosta nije ljubav i svaki koji kaže da ljubi Krista, a nije spreman praštati, lažac je. Istina, mnogi u praštanju gledaju slabost i samoponižavanje. Koje li zablude?! Praštanje je najveći gest ljubavi, nešto što čovjeka u duši uzvisuje, nešto što oni koji ne praštaju, ne mogu nikada iskusiti. Upravo stoga, oni koji vjeruju ili žele vjerovati, neka praštaju iz dubine duše, jer to je garancija vječnosti i najuzvišeniji čin ljubavi.

Slava uskrslog Gospodinu, koji nam je na križu sve oprostio!

Vjenceslav

“Polivači”

Kao uz druge velike crkvene blagdane, tako i uz Uskrs vezani su mnogi narodni običaji. Na Veliku subotu poslije podne obavlja se u crkvi blagoslov jela za Uskrs, a narod to naziva “posvetilište”.

Ovom prilikom neću opisivati ostale narodne običaje za Uskrs, nego opisat ću “polivače” u Subotici.

Na drugi dan Uskrsa, u ponedjeljak je narodni običaj da polivaju ženski svit i zato se taj dan u narodu zove “vodeni ponedjeljak”.

To polivanje imalo je više oblika i svaki oblik imao je svoje ustaljene običaje.

Još nedorasli mladići išli su polivati kod svoje rodbine i tamo su polivali sav ženski svit. Da ne bi koga uvridili, sve su vodom malo polili, a kasnije se više ustalio običaj da polivaju mirišljavom kolonjskom vodom.

Za dar su ti “polivači” dobili šareno jaje a kasnije je postao običaj da uz šareno jaje dobiju i pomorandžu.

Mladi oženjeni ljudi također su išli kod svoje rodbine i tamo su polivali ženski svit, tj. divojke i žene. Morali su paziti da koga ne uvride s tim što bi ga izostavili.

I ovi “polivači” su na dar dobili šareno jaje i pomorandžu.

Međutim, kad govorimo o polivanju i o “polivačima”, u prvom redu mislimo na momke koji na “vodeni ponedjeljak” idu polivati divojke. To je bilo vrlo svečano i veselo tako da je i momcima i dovojkama dugo ostalo u lipoj uspomeni.

Momci su išli u polivanje u društvu. Najmanje dvojica, a moglo je biti i njih više.

Ako nisu imali druge mogućnosti, išli su pišice uz šalu i veselje. Ali, momci su nastojali da ne idu pišice i zato su tražili neki način koji bi bio malo svečaniji.

Jašili su na konjima, ili su išli na kolima, na haptikama, na karucama, a ni fijaker nije izostavljen. Izabrali su ono što su sami imali, ili da plate prema svojoj mogućnosti, ali glavno je bilo raspoloženje i veselje, popraćeno šalom i doskočicama.

Ako su momci jašili na konjima, bili su bez pratnje muzike. Ako su išli pišice, većinom su bili bez muzike, ali bilo je slučajeva da su “polivači” išli uz Pratsnju muzike.

Najveselije su bile one grupe momaka koji su se vozili uz pratsnju “bande” tamburaša. Subotica je u to vrijeme imala mnogo dobrih tamburaša i više poznatih svirača za koje su se svi otimali i smatrali su za veliku čast da ih prate kad idu u polivanje. Ako je neke momke pratila “banda” nekog poznatog tamburaša, oni su bili viđeniji i o tome se svi pripovidali.

Na taj način “vodeni ponedjeljak” bio je posebno veselog raspoloženja. Po širokim sokacima subotičke uže i šire periferije odjekivale su tambure i čulo se veselo do-

vikivanje. Prid kućama na sokaku bilo je mnogo svita, jer tko god je mogao, izišao bi na sokak da vidi kako prolaze “polivači”. Kad su prošli, pratila ih je priča kako su momci okićeni i koji tamburaši ih prate.

Kako vidimo, posebnu pažnju svih izazivalo je to kako su momci bili okićeni. Na to su i momci obraćali posebnu pažnju. Kad su došli kod divojke da je poliju, ona bi ih zakitila živim cviećem, obično ružmarinom i zumbulom, ili drugim prolićnim cviećem. Ako je koji momak bio kod više divojaka da ih polije i ako je bio omiljen, bio je više iskićen cviećem na prsima uzduž kaputa kao vinac.

Ako je koja divojka želila da njezin momak bude još više iskićen, ona je momački kaput okitila šarenim perlicama. Kako je to moglo izgledati, vidi se na priloženoj fotografiji.

Momci su prvo išli kod svojih cura da ih poliju, a onda su išli i kod drugih poznanika, gdi su znali da ima divojka.

Kad su momci stigli kod divojke, svi domaći dočekali su ih u avliji prid kućom, a došli su i komšije da vide kako će “polivači” polititi divojku. Kad su došli u avliju, momci bi sve pozdravili: “Faljen Isus, ‘di su vam divojke!” Tada bi domaći izveli divojku, a momci bi opet pitali: “Je li slobodno polititi?” Divojka bi odgovorila: “Slobodno je, al’ nemojte zdravo polititi!”

Tada bi “polivači” uhvatili divojke za ruke i odveli je do bunara. Divojka je bila obučena u cefir i gologlava. Kod bunara je bio kabo s vodom. Momci “polivači” bi čašom ili lončićem zgrabili vode i želili su polititi divojku. Ona je pružila ruke da je tako poliju i da zaštiti lice. Momci bi polivali po rukama, ali iskoristili bi moment i polili bi divojku malo po licu i po ruvu.

Ako su momci dobro poznavali koju divojku ili je bila iz njihovog društva, moglo je biti i malo pritrivanja pa bi je ispolivali kablom po licu i ruvu.

Tokom vremena postao je običaj da divojku nisu vodili do bunara, nego voda je bila u kablu ili u kakvom sudu kod ulaza u kuću i tu su “polivači” obavili polivanje.

Sve je to bilo popraćeno šalom i dobacivanjem momaka i cikom divojaka. Tako se odavalo veselo raspoloženje svih prisutnih.

Kad je polivanje divojke bilo gotovo, divojka bi se otrla peškirom i prisvukla je cefirsko ruvo ako je bilo moko. Momke “polivače” uveli su u sobu da ih počaste. Sili su za astal na kojem je bilo piće i tisto, obično gurable ili drugo sitno slatko tisto.

Dok su se “polivači” častili, tamburaši su svirali i tako je opet nastalo opće veselje. Za to vrijeme i divojke su se prisvukle pa su se pridružile veselom društvu i nu-

dile su pićem i tistom svoje "polivače". Zatim su ih divojke nakitile cviećem.

U novije vrime momci nisu polivali divojke vodom, nego mirišljavom kolonjskom vodom.

Momci se nisu dugo zadržavali, jer tribalo je još obaći više kuća, a svaka divojka je volila da joj "polivači" dođu prije podne. Momci su nastojali da prije podne poliju one divojke koje su bolje poznavali, a ostatak je došao na red posli podne.

Na odlasku "polivača" divojka bi im dala šareno jaje, a u novije vrime i pomorandžu.

Kad su polivači otišli, divojka bi prostrla na štrangu mokro cefirsko ruvo da se suši. Što je koja divojka imala više ruva da suši na štrangi, to je bio znak da je imala polivača i tim je vila viđenija.

Na "vodeni ponediljak" uveče u varoši je bio svečan bal, a momci su došli na bal onako okićeni s polivanja. Što je koji momak bio više okićen, bio je viđeniji, jer to je bio znak da je obljubljen u društvu i da je obašao mnogo kuća da polije divojke.

Pratilje divojaka na balu radoznalo su gledale momke i potajno su izbirale koga bi volile za budućeg zeta.

Tako je prošao taj dan u općem veselju i raspoloženju, a posli dugo se pričalo o uspomenuama i lipim doživljajima.

I danas još ima "polivača", ali to je samo ostatak i blida slika nekadašnjeg općeg narodnog veselja. Mnogo toga se prominilo.

/Prema kazivanju Ante Pokornika u Subotici/

Vojimir

Bela Gabrić

"Polivači" u Subotici 1914. g.

(Fotodokumentacija Ante Pokornika u Subotici)

“SUBOTIČKA DANICA” JOŠ JEDNOM JE
“PODVORILA” SVOJ NAROD

Kad je “Subotička Danica” objavljena za 1984. godinu, to je bilo jubilarno izdanje povodom 100. obljetnice kako je kapelan Pajo Kujundžić pokrenuo ovaj popularni narodni kalendar Bunjevaca i Šokaca u Bačkoj i tako je “podvorio” svoj narod.

Sada poslije 100 godina ovaj kalendar ima daleko širu publiku u Bačkoj i u ostalim našim krajevima.

“Subotička Danica” za 1985. god. je obimnija po sadržaju i broju stranica, nego prošlogodišnja. Ovaj narodni kalendar namijenjen je vrlo širokom krugu čitalaca različite dobi i obrazovanja. Zbog toga je sadržaj vrlo raznolik i za svakoga ima po nešto. Po uređivačkoj zamisli kalendar ima tri osnovna dijela: 1. poučni dio, 2. književni dio, 3. Zbornik.

U poučnom dijelu su odlomci tri govora pape Ivana Pavla II, a zatim su zastupljeni svojim člancima mons. Jozef Tomko, biskup Matija Zvekanović, Lazar I. Krmpotić, o. Mato Miloš, Antun Gabrić, Marko Forgić, Andrija Anišić i dr.

Od memoarske književnosti treba navesti zapise dr. Ladislava Vlašića /117. str./ i Ante Jakšića /125. str./

U književnom dijelu se nalaze pjesme različitih motiva i inspiracija. Da bi se dala mogućnost objavljivanja, većinom su zastupljeni hrvatski pjesnici iz Bačke. Od spisateljica su objavile svoje pjesme Matija Dulić, Tona Kujundžić, Anka Petričević, s. Fides Vidaković, s. Tješimira Bešlić, Marga Stipić, Đula Milodanović, Marija Vojnić Purčar, Marija Vujković Lamić.

Od pjesnika su objavljeni Ante Evetović Miroљub, Aleksa Kokić, Ante Jakšić, Ivan Prčić, Ivan Gat, Marijan, Jakov Kujundžić, Ivica, Branimir, Vjenceslav.

Od pripovjedača zastupljeni su Veco Labudić /Lajčo Budanović/, Blaško Rajić, Ivica, Ivan Prčić i Antun Gabrić

Također su zastupljeni primjeri iz narodne književnosti /pjesme i pripovijetke/ koje je većinom zapisao Ive Prčić.

Za književnu povijest treba istaći da je objavljen prvi članak Vece Labudića /Lajče Budanovića/ “Miroljub” /201. str./ i njegova pripovijetka iz bunjevačke prošlosti “Mastalundžije” /131. str./

Zbog svoje znanstvene i kulturne vrijednosti treba istaći “Zbornik Subotičke Danice”. Sadrži niz članaka koji daju mnogo podataka iz književne i kulturne povijesti. Sve generacije mogu mnogo naučiti i upoznati djela zaslužnih pojedinaca u našoj prošlosti. U buduće tko bude proučavao pojedine ljude u povijesti i književnosti, ne treba da mimoide ovaj “Zbornik”, jer ima mnogo podataka i vrijednih priloga.

U prvom dijelu “Zbornika” je nastavljeno objavljivanje predavanja sa simpozija o biskupu Lajči Budanoviću, koji je održan u listopadu 1983. god. u Subotici u sjemeništu “Paulinum” /Jedan dio je objavljen u “Subotičkoj Danici” za 1984. god. u “Zborniku”/

Ove godine su objavljeni članci o L. Budanoviću, koje su priložili s. Anđelina Kujundžić, Tona Kujundžić, o. Tomo Vereš, Lazar I. Krmpotić.

Od ličnosti, zaslužnih u našoj prošlosti, obrađeni su Ivan Evetović /1859 -1923./ /L.I.Krmpotić, Stjepan Beretić/; Pajo Kujundžić /1859 -1915./ /Blaško Dekanj/; Albe Vidaković /1914 - 1964./ /dr.Marin Šemundvarac/; o. Albert Galović /1888 - 1935./ /o. Mato Miloš/; Ive Prčić /1894 - 1959./ /Bela Gabrić/.

Od suvremenih hrvatskih pjesnika u Bačkoj posebno je obrađen Ivan Prčić iz Tavankuta /1901./ /Juraj Lončarević/.

Također treba istaći članke o povijesti Bača /Matija Zvekanović, L.I.Krmpotić, Stjepan Beretić/.

Sve to, što smo spomenuli, bogata je građa za upoznavanje naše prošlosti i zadatak starijih je da mladim generacijama pomognu da sve to dođe do njih i da obogate svoje znanje i učvrste svoje uvjerenje o vlastitom identitetu.

Za stvaranje priloga za djecu mnogo truda je uložio kapelan Ivica Prčić sa svojim suradnicima i izvršili su vrlo uspješno svoj zadatak. Bit će velika šteta ako ovaj prilog za djecu ne bude iskorišćen u odgoju mladih od strane kateheta i drugih odraslih.

Objavljivanje kalendara “Subotička Danica” je velik kulturni događaj u duhovnom i kulturnom životu puka. Treba da odigra posebnu ulogu u duhovnom i kulturnom životu našeg naroda i zato je neprocjenjiva šteta i velika nesreća što nije više raširen među čitaocima i što nije prodan u većem broju.

Više od 1100 godina od početka naše slavenske pismenosti nije bilo dovoljno da narod naučimo čitati. Ako ćemo procijeniti našu kulturu po tome koliko čitamo onda će rezultat biti više od poraznog.

Možda će ovakvo razmišljanje nekoga potaći da uzme u ruke “Subotičku Danicu”, ili da je kupi ako to već nije ranije učinio.

Kalendar “Subotička Danica” još uvijek se može naručiti na adresi: “Bačko klasje”, 24000 Subotica, Gajeva 2 /300 din. + poštarina/

NAŠI ZADACI U GODINI SV. METODA

Jubilej 1100. obljetnice smrti sv. Metoda mi Slaveni mirne duše možemo uzeti kao 1100. obljetnicu naše pismenosti, koju zahvaljujemo Metodu i bratu Konstantinu-Ćirilu. Ovaj veliki jubilej nas potiče na razmišljanja o velikom problemu današnje Katoličke crkve, o potrebi širenja katoličke pismenosti i katoličkog štiva, jer iako je prošlo jedanaest stoljeća od osnutka našeg narodnog pisma, moramo velikom žalošću konstatirati da je još velik dio našeg puka slabo zainteresiran za knjigu i čitanje. To znači da nema zanimanja za riječ ljudsku i još više za Riječ Božju.

Prema nauci II Vatikanskog koncila naviještaju Riječi je najvažnija zadaća Crkve. Zato prije podjele sakramenata ili bilo kojeg drugog bogoštovnog čina uvijek se čita Riječ Božja, jer je to temelj našeg vjerovanja i naš oslonac.

Zato ovaj jubilej sv. Metoda treba proteći u nastojanju da ljude zainteresira za riječ ljudsku i za Riječ Božju.

U tu svrhu predlažem slijedeće:

Nastaviti akciju - Sv. pismo u svaku kuću. Barem Novi zavjet i Ilustrirana Biblija mladih. Kad vjernici to imaju u kući, onda ih je lakše poticati da nešto i pročitaju.

HODOČAŠĆE SVEĆENIKA BAČKOG DEKANATA

SV. KARLU BOROMEJSKOM

12. prosinca 1984. g. u okviru mjesečne rekolekcije svi svećenici bačkog dekanata pošli su u jedinu crvu sv. Karla Boromejskog u našoj biskupiji u Tovariševu.

Ovim hodočašćem željeli su obilježiti 400. obljetnicu smrti sv. Karla, koju je sv. Otac tako svečano proslavio svojim hodočašćem u mjesta u kojima se je svetac rodio, živio, djelovao, umro i bio pokopan.

Iako je bio radni dan, te nitko od vjernika u toj dijasporskoj župi nije mogao prisustvovati na toj sv. Misi, služba Božja je bila veoma svečana. Koncelebraciju je predvodio dekan Lazar Ivan Krmpotić i održao prigodnu homiliju istakavši sv. Karla kao lik sveca jednog post-koncilskog vremena, koji je sve svoje sile uložio u ostvarenje odluka velikog Tridentinskog koncila, osobito u razdoblju kada je napustio Rimsku kuriju i došao u Milano kao nadbiskup. Posebno je bilo istaknuto da je svoj revni pastirski rad sv. Karlo zapečatio svojom herojskom smrću iz ljubavi prema bližnjima, koje je služio i pohađao u vrijeme kada je kuga harala Milanom, te se sam okužio i od toga umro.

Zajednička nakana ovog hodočašća i sv. Misa bila je jača koncilaska orijentacija naših biskupa i osobito nas svećenika ovdje u Bačkoj. **LIK**

Treba sve učiniti na širenju katoličkog tiska, jer samo kroz tisak može se u ljudima stvarati osjećaj katoličkog zajedništva, tj. osjećati sa Crkvom.

Treba misliti i na temeljitije obrazovanje naših mladih obitelji i uopće mladih generacija. Treba razmišljati koji oblici su najpogodniji.

Sv. Metodu dugujemo temelje evangelizacije na našim slavenskim jezicima. Zato neka njegova obljetnica smrti posluži za temeljitu evangelizaciju u smislu produbljanja temeljnih vjerskih istina, koje su posebno potrebne za naše vrijeme i koje je posebno naglasio II Vatikanski koncil.

Nikako ne smijemo dopustiti da ovaj jubilej sv. Metoda prođe bez odjeka u našim župama i u našim kućama. Iskoristimo ovaj jubilej naše pismenosti i opetovano potičimo naše vjernike na čitanje katoličkog tiska i na čitanje duhovnog štiva i da tako stalno obogaćuju svoj duhovni život. To će biti na duhovno dobro naših vjernika i za rast Božjeg kraljevstva u našim župama i u našem narodu.

Lazar Ivan Krmpotić

27. OBLJETNICA SMRTI BISKUPA L. BUDANOVIĆA

18. ožujka 1985. god. u 9 s. biskup Matija Zvekanović služio je sv. Misu zadušnicu uz koncelebraciju 16 svećenika za svog predčasnika.

Tom prigodom biskup M. Zvekanović u homiliji je oživio sjećanja na dragog nam Pokojnika. Posebno se osvrnuo na njegovu brigu za duhovna zvanja.

Čim je postao apostolski administrator Bačke, L. Budanović odmah traži mogućnost otvaranja malih sjemeništa. Tako su bila otvorena sjemeništa u Senti, Baču i Subotici.

U Subotici su mali sjemeništarci išli u državnu gimnaziju, a stanovali su po privatnim kućama kod dobrih i pobožnih vjernika.

Biskup M. Zvekanović je spomenuo kako su u ono vrijeme naši vjernici molili za pojedinog sjemeništarca, odnosno bogoslova, kojemu nisu znali ime. Biskup L. Budanović tek na dan Mlade Mise je rekao vjernicima da je onaj, za koga su oni molili, postao svećenik.

Zbilja, lijep poticaj svima nama za godinu duhovnih zvanja u našoj biskupiji. Sad imamo sjemenište, ali nemamo sjemeništaraca. Tko je za to kriv? Možda se premalo molimo, možda se premalo žrtvujemo, a možda je premalo roditelja koji bi silno željeli da njihovo dijete postane svećenik, odnosno, redovnik ili redovnica.

Trenutak je da se ispitamo, a naš dragi Pokojnik, ako je već postigao "radost blaženih", neka nam pomogne moliti za nova i dobra duhovna zvanja.

A.A.

MALI JUBILEJ – 10 GODINA ŽUPSKOG ZBORA

u Novom Sadu - Novo ime "Laudanti"

Pjevački zbor svake župne zajednice je animator slavljenja i doživaljvanja euharistije i drugih otajstava. Ako ovu svoju ulogu zbor doista i ostvaruje, ako se cijela župna zajednica može sabrati u razmatranju otajstva i ujedno doživjeti nedjeljni ili blagdanski susret, onda je svaki jubilej župnog pjevačkog zbora ujedno događaj i cijele župe.

Župna zajednica "Ime Marijino" u Novom Sadu proslavila je 24. i 25. XI 1984. god. 10. godišnjicu postojanja svoga pjevačkog zbora i tom zgodom je priređen i mali program za cijelu župu i za članove zbora zajedno.

Župni zbor je neformalno postojao i ranije, ali svoju odlučnu ulogu kao istinski animator u liturgijskom životu zbor započinje pred Božić 1974. god. dolaskom Anice Nevolić za zborovođu i orguljaša u župnu crkvu "Ime Marijino".

Zbor je odmah počeo s probama i nastupima i uvježbao bogat crkveno-glazbeni repertoar. Tokom svog 10-godišnjeg postojanja zbor pjeva na svim pučkim misama na hrvatskom jeziku i na zajedničkim proslavama cijele župe zajedno s vjernicima Mađarima.

Kroz proteklo vrijeme zbor je ostvario i lijep broj gostovanja u drugim župama radi razmjene iskustva i unapređivanja liturgijskog pjevanja.

Veliki poticaj za rad i njegovanje liturgijske glazbe u ovom zboru dao je petrovaradinski skladatelj Stanislav Prepek, naš poznati cecilijanac. On je u zrelih godinama svoga kompozitorskog života providnosno bio uključen u stvaranje novih liturgijskih skladbi nakon II Vatikanskog koncila kada je liturgija prevedena na narodni jezik.

Tako je Župni zbor "Uzvišenje sv. Križa" u Petrovaradinu, gdje je Anica Nevolić ranije djelovala, bio snažan poticaj za skladanje na liturgijske tekstove, posebno za Veliki tjedan i crkvene himne.

Nedavno je Kršćanska sadašnjost u Zagrebu objavila knjigu Stanislav Prepek: Crkveni himni.

S. Prepek također je skladao mnogo misa /30/ i harmonizirao je mnogo pjesama iz Kantuala. Sada su sve ove skladbe baština Zbora župne zajednice "Ime Marijino".

Program proslave jubileja 10. godišnjice Zbora bio je opsežan. Naime, Zbor je već ranije u pripremnim predavanjima /14. i 21. X 1984./ postao dublje svjestan svoje uloge u župnoj zajednici. Značajna je također odluka da Zbor prilikom ovog jubileja uzme jedno određeno ime. Ranije je nastupao pod imenom Župni zbor. Tako je nakon glasanja, po prijedlogu župnika preč. gosp. Lasla Hužvara /Huzsvar Laszlo/ i orguljašice Anice Nevolić i petrovaradinskog svećenika Jerka Matoša, Zbor izabrao novo ime "Laudanti". Time se želi reći da su "hvalitelji" Boga.

Sam jubilej bio je obilježen svečanom akademijom 24. XI 1984. god. za članove Zbora i njihove goste. Akademija je održana u župnoj dvorani. Isti dan je održan svečani koncert u katedrali za cijelu župu.

Na akademiji župnik je u ulozi krstitelja proglasio novo ime Zbora "Laudanti" i pročitao je pozdravno pismo oca biskupa u kojem on šalje svoj blagoslov: "Radujem se s vama zajedno. Zboru srdačno čestitam i molim od Gospodina da ovaj požrtvovni rad i u drugom desetljeću prati puninom svoga blagoslova".

Članovi zbora u Novom Sadu

Prof. Instituta za crkvenu glazbu u Zagrebu o. Izak Špralja održao je predavanje o ulozi i zadaći liturgijske glazbe. Prof. glazbe Đuro Rajković iznio je neke detalje iz povijesti Zbora, u kojima se očituje utjecaj skladatelja Stanislava Prepreka na formiranje Zbora i njegov glazbeni repertoar.

Na koncertu u katedrali su bile izvedene skladbe dvojice poznatih petrovaradinskih skladatelja: svećenika Ilije Okrugića-Sremca i orguljaša učitelja Stanislava Prepreka.

Sv. Misa zahvalnica u nedjelju na blagdan Krista Kralja, 25. XI 1984. god. bila je zaista topla i raspjevana hvala Bogu. Zbor je u svom kompletnom sastavu od 38 članova pokazao da ubuduće opravdano može nositi ime "Laudanti", tj. hvalitelji Gospodina.

Zbor je tokom svog 10-godišnjeg djelovanja imao prosječno oko 30 članova, najviše 39 /1983./ a najmanje 26 /1977./.

Repertoar skladbi ovog Zbora je sada vrlo bogat i raznovrstan, doduše lokalnog značaja, jer ne izvodi djela svjetske crkvene glazbe, ali zato ne manje kvaliteta. Zbor sada izvodi 226 kompozicija, od toga 9 misa Stanislava Prepreka, a ostale skladbe su pučke popijevke iz Hrvatskog crkvenog kantuala. Zatim crkvene himne i antifone. Od navedenih kompozicija Zbor izvodi 101 skladbu četvoroglasno, 8 troglasno, 39 dvoglasno i 78 jednoglasno.

Na svojim gostovanjima po drugim župama cilj koncerata je bio, prema riječima orguljašice "upoznati zborove i vjernike drugih župa s našim izvođenjem liturgijskih skladbi u kojima težimo pobožnosti, sabranosti i

SLAVLJE U MALOJ BOSNI

Tko od nas nije prošao kroz Malu Bosnu? Kad iz našeg grada krenemo prema Bajmoku-Somboru, proletimo kroz Mali Bajmok i Crveno selo, brzo nam se ukaže crkvice na gredi. Kao da nam domahuje na pozdrav u prolazu.

Ovaj put nismo bili samo prolaznici, jer dana 25. studenog 1984.god. bilo je u crkvi na gredi, slavlje kako ne biva često ni u većim crkvama.

Slavili smo toga dana 50 god. vjenčanja Jose i Jelke Kujundžić. Rijedak primjer vjernosti i ljubavi bračnoga života, još rijedi, roditelja tako brojne djece i potomaka. **Svi dobro znamo, da su oni podigli na noge 13-toro djece**, od kojih sada još živi 4 sina 6 kćeri, 6 snaja, 6 zetova, 32 unučeta i jedno praunuče.

Toga dana se sve okupilo oko svojih roditelja na neobično slavlje, pa skoro napunili crkvu sa ostalim gostima i vjericima župe.

Ljubazni domaćin g. Župnik vlč. Marko Forgić nas je sve lijepo dočekivao, toplo pozdravljao. Kod svečane sv. Mise napose pozdravio i pohvalio naše jubilarce kao primjer brojne vjerničke obitelji, Josi i Jelki zaželio uz posebni blagoslov, dugi život među svojim.

uzdizanju duša Bogu", a to znači animiranje cijele župne zajednice u doživljavanju euharistijskog otajstva.

Od značajnih datuma iz 10-godišnjeg rada potrebno je izdvojiti:

25. XII 1974.- Zbor nastupa pod ravnanjem Anice Nevolić prvi put četvoroglasno s 37 pjevača.

24. IV 1978. - Održan je svečani koncert u katedrali prigodom 30. godišnjice crkveno glazbenog rada A. Nevolić.

9. XI 1980. - Zajednički duhovni koncert u katedrali hrvatskog i mađarskog Zbora. Retrospektiva crkvenog pjevanja kroz vjekove.

13. II 1982. - Preminuo skladatelj Stanislav Preprek, tvorac većeg dijela repertoara ovog Zbora. Po njegovoj želji Zbor mu je pjevao na sprovodu.

12. VI 1983. - Duhovni koncert u subotičkoj katedrali. Do sada najuspješniji nastup Zbora na gostovanju.

9. XI 1984. - Preminuo o. Miron Hirjovatić, grkokatolički svećenik u mirovini, najbolji član Zbora. Pjevao je od 1979. do 1984./ . Nezaboravni su njegovi solo nastupi, osobito pjesma: Marijo, Majko ljubljena od o. Kolba.

25. XI 1984. - Proslava 10. godišnjice postojanja i rada. Zbor je dobio ime "Laudanti".

Dosadašnji rezultati koje je zbor postigao i ovaj jubilej svakako su značajni. Članovi zbora nalaze nadahnuće za svoj rad i osmišljenje svojih napora i žrtava u tome da "hvake Gospodina" zato im je njihovo ime ujedno čestitka i najbolji poticaj - Laudanti!

Antun Kopilović

Nakon slavlja u crkvi svi su se gosti i daomaći okrenuli prema salašu gdje se održao svečani ručak.

Tu nas je pred kućom dočekala armija male i veće djece, mladih parova i sva brojna obitelji da nas pozdrave, povedu u tople sobe i još topliju sredinu, ponudnim pićem.

Usljedio je brzo svečani ručak, vedro raspoloženje po svim sobama. Posluživali su u glavnom sinovi, snaje, kćerke, zetovi i neki mladi unuci. U šali su nudili "mladence" nazdravljali i pozdravljali. Slavlju i ručku su uz ostale goste prisustvovali dva oca Franjevca, P. Latica i P.Gvardijan koji je pozdravio biranim riječima jubilarce. Kao i bivši njihov Župnik vlč. Bela Stantić koji ih je isto tako pohvalio i pozdravio. Na žalost domaći Župnik je radi smrtnog slučaja svoga strica morao izostati, što je svima bilo jako žao.

Kao sve u životu, tako je i ovo brzo prošlo, pa smo se i mi spremili na povratak. Još nekoliko snimaka ispred salaša sviju gostiju sa jubilarcima, i onda rastanak.

Jedni pa drugi, dok se svi ne razidoše, pa tako naši "mladenci" na večer oko 8 sati ostadoše sami, da nastave svoj put u dvoje, do kraja života...

Živili, čestitamo i hvala!

T.K.

PRAZNE BRAZDE

Zabrinute
zbore brazde:
Nema našeg
starog gazde.

Umoran je
kao bolan;
kao ranjen
ležat mora.

Umuknule
prazne brazde.
Mrtva rumen
mrkle staze.

6. x 1984.

Stipanac

STVORITELJ

Gdje se krije
u beskraju
galaksije,
u svom Raju.

U meni je.
Ja u Njemu.
Ako nije,
jao svemu.

Čuvam vjeru.
Učim znanje.
Dah na vjetru -
vjerovanje.

10. III 1985.

Stipanac

BRATU I SNAŠICI

Već pedeset prođe ljeta,
Što vas spoji Crkva sveta
Ko mladence pred oltarom,
Proglasi vas bračnim parom.

Puni žara vi ste stali,
Ljubav, vjernost obećali
I u život smjelo pošli,
Pa do ovog dana došli.

Obitelj ste osnovali,
Bogu i narodu dali
Brojne sinove i kćeri,
Kao pravi roditelji.

Na životnom teškom putu,
I ako bi posustali,
Kroz bure ste i oluje
Djecu složno podizali.

Ruke su vam posve čiste
Krv djece nerođene.

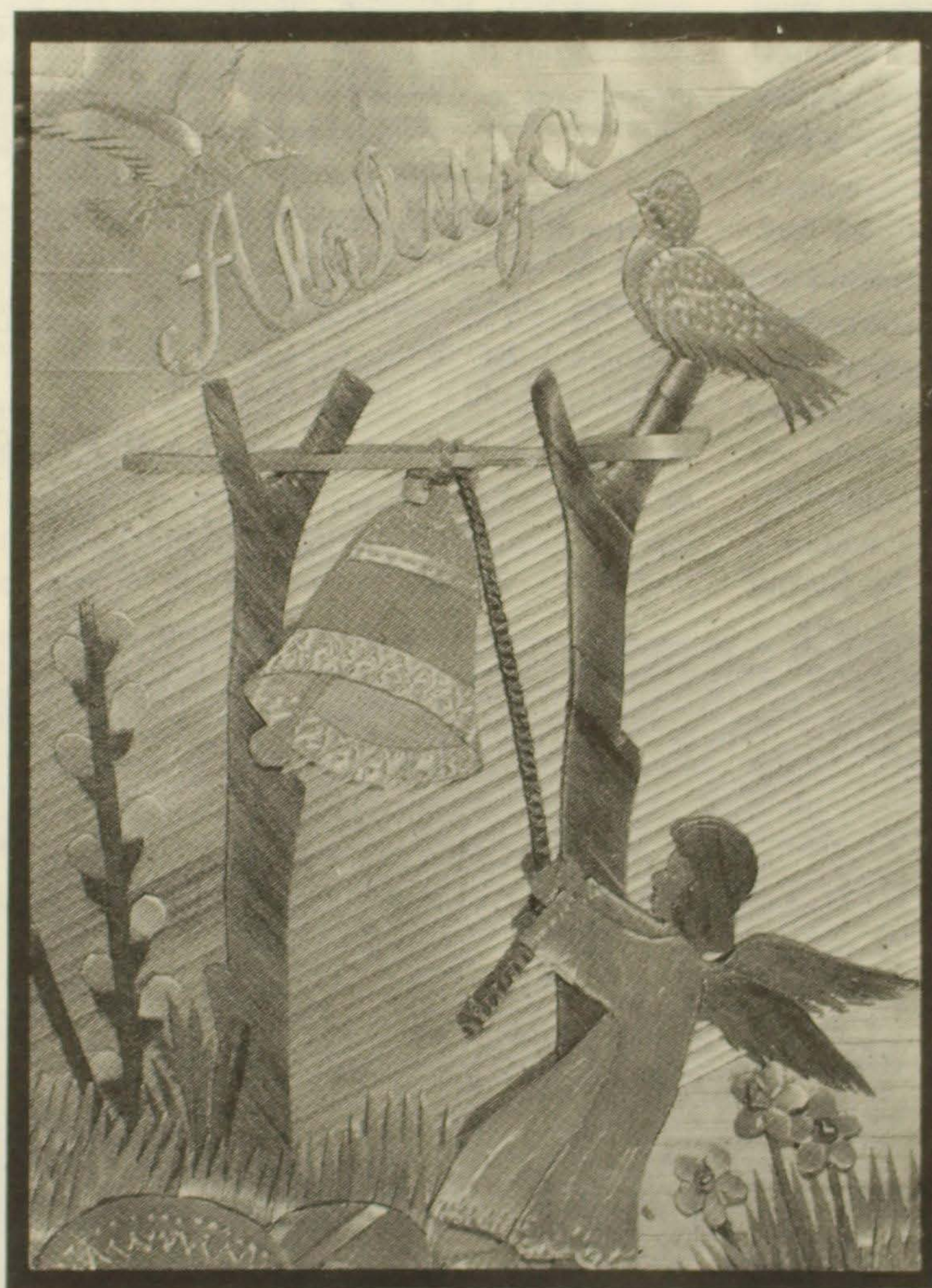
Ubijati htjeli niste,
Zato su vam vedre zjene.

Vjeru vi ste sačuvali,
Bogu, Crkvi svoje dali
Pa ste, eto, u vjernosti
Svoju starost dočekali.

Kao Bratu i Snašici
Čestitamo ovaj dan!

Živite na radost djeci,
Unucima, svima nam!

Sub.25.11.1984.TK

KRST I BOR

Život je ko sinje more,
A čovjek ko malena barka.
I to je samo varka
Koja se slabom očinjen vidu čini
Da nema kraja morskoj pučini.

Ma koliko bilo more široko,
Ipak ima obale svoje . . .
Od jedne do druge barke doplove.

A na drugom kraju mora
Stoji kamena gora,
Na gori krst,
Do krsta
Bor.

Ivan Prčić
Tavankut

Preporučujemo Vam uskrsne čestitke. Motivi su uskrsni ili narodni. To su snimci u veličini dopisnice radova od slame.

Cijena 8 din. uz 10 % popusta ako se naruči najmanje 100 komada. Šaljemo pouzećem.

Možete nabaviti u svojoj župi ili na adresi: Bačko klasje, 24000 Subotica, Gajeva 2.

DUHOVNE OBNOVE SVEĆENIKA

14. prosinca 1984. godine je u sjemeništu "Paulinum" u Subotici je održana "misijska" duhovna obnova na koju su bili pozvani svi svećenici iz Subotičke biskupije. Duhovnu obnovu je predvodio dr. Zvonimir Baotić iz Sarajeva koji je nacionalni direktor Papinskih misijskih djela i glavni i odgovorni urednik našeg jedinog misijskog lista "Radosna vijest".

Kroz dva predavanja predavač je prikazao svećenicima strukturu i rad Papinskih misijskih djela. Najprije je govorio općenito o misijama, misijskom radu i misijskoj naravi Crkve, a potom je prikazao rad Papinskih misijskih djela koja služe kao sredstvo oduševljavanja za misijsku djelatnost.

Cilj ove duhovne obnove bio je oduševiti svećenike za misijsku djelatnost oživljavanjem ljubavi prema Kristovom misijskom nalogu: "Idite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svem stvorenju" (Mk 16, 15); svećenici su pak pozvani da unutar svojih župskih zajednica u svakom vjerniku nastoje produbiti osjetljivost prema njihovom vlastitom misijskom pozivu, kako bi onda i oni u društvu mogli nastupati kao svjedoci vjere i Ljubavi, jer svi smo pozvani da budemo misionari tamo gdje živimo.

O misijama je govorio predavač i na vjerskoj tribini u četvrtak 13. XII 1984. godine u zgradi škole sjemeništa Paulinum. Ta tribina se održava svakog drugog i četvrtog četvrtka u mjesecu.

8. ožujka 1985. godine ponovo je biskup Matija Zvekanović pozvao na duhovnu obnovu sve svećenike

svoje biskupije. Ovog puta je tema bila: "Posveta Bezgrešnom Srcu Marijnu". Predavač je bio p. Luka Cirimotić, redovnik-monfrontanac, koji je animator posvete Srcu Isusovu i Marijnu na cijelom području naše domovine.

On je u prvom predavanju govorio o Mariji prema Sv. pismu i II vatikanskom saboru, a u drugom predavanju govorio je o samoj posveti Bezgrešnom Srcu Marijnu, istakavši da je ova posveta potreba današnjega vremena, jer tamo gdje je obilovao grijeh, prema riječima sv. Pavla, još više je obilovala milost, a posveta je osobita milost za suvremenu Crkvu.

Posvetiti se Mariji znači slijediti je u svemu, a osobito u njezinom potpunom predanju Bogu. Mi idemo k Mariji da bismo se po Mariji kristificirali – da bismo postali slični Kristu u mišljenju, htijenju i djelovanju...

I ova je duhovna obnova htjela svećenicima istaknuti značenje ove posvete za pojedinca, obitelj, župu i za čitav svijet. Sigurno može svim svećenicima poslužiti kao poticaj za njihov rad u župi na tom planu, jer posveta Bezgrešnom Srcu Marijnu je vrlo prikladno sredstvo u pastoralnom radu i može pomoći u cjelokupnoj obnovi župe.

I p. Cirimotić je u četvrtak 7. III govorio o ovoj temi na vjerskoj tribini gdje se ovog puta okupio vrlo lijepi broj vjernika.

Uskoro će izići iz tiska i brošura o posveti Bezgrešnom Srcu Marijnu. I ona će sigurno biti od velike pomoći svećenicima, a i svim vjernicima u upoznavanju cilja ove posvete.

A. Anišić

UMRO OTAC VLAČ. ŽELJKA AUGISTINOV

Nakon kratke, ali teške bolesti u novosadskoj bolnici, dne 24. veljače preminuo je Pavle Augustinov, otac svećenika Željka, župnika u Futogu. Pokojnik je rođen 30. studenog 1919. godine u Vajski. Nakon rata i zarobljeničtva oženio se 1947. god. Sa svojom suprugom Maricom imao je tri sina: Željka, koji je svećenik, Tomislava (liječnik) i Ivicu (pravnik), no ovaj posljednji je naslijedio oca u mesnici.

Pokojni Pavle rodio se u dobroj katoličkoj i hrvatskoj obitelji, te je i odgojen u tom duhu. Kasnije je izučio mesarski zanat, kojega je volio i revno ga obavljao do smrti. Obitelj mu je kršćanski usmjerena, jer je i majka bila katolički radnik i uvijek je vodila obitelj u pravom kršćanskom duhu. Pokojnik je bio vrlo vrijedan. Na sebe nije mnogo mislio, niti je do sebe puno držao, ali se u crkvu redovno išlo. Posebnu vjeru imao je u sakrament sv. ispovijedi i to je smatrao kao najspasonosnije sredstvo kršćanstva. Bolovao je od više bolesti, ali na kraju ga je

svladala tromboza. Prije nego je pošao u bolnicu primio je sv. sakramente. U bolnici je do svoje smrti proveo samo tjedan dana.

Sahrana je bila 25. veljače, a predvodio ju je izaslanik biskupa Matije Zvekanovića mons. Franjo Vujković. Bilo je prisutnih 13 svećenika. Msgr-a Vujkovića dopratio je prečasni Ivo Topalić bivši bački župnik. Bili su prisutni i kolege svećenika Željka iz susjedne Đakovačke biskupije. Od kuće je pokojnika oprostio župnik monoštorski, bivši župnik Vajske, preč. g. Ivan Vizentarner. U crkvi je bila koncelebrirana sv. Misa. Pod sv. Misom održao je homiliju domaći župnik Andrija Đaković koji je lijepim riječima vjere istaknuo smisao kršćanske smrti i vječnoga života.

Poslije sv. Mise tijelo pokojnika je ispraćeno do mjesnog groblja u Vajski gdje je položeno uz roditelje i brata i ondje će čekati uskrsnuće tijela.

I.V-r

MEĐUNARODNI EKUMENSKI MOLITVENI DAN ŽENA U SUBOTICI

"Molimo i radimo za mir" poruka je žena Indije, koje su bile sastavljači molitvenog teksta za 1985. god. Simbol je cvijet lotos. Cvijet lotosa je simbol Indije. Lotos se razvija u stajaćim vodama. Korijenje duboko pušta u muljevito tlo, a stabljika se penje visoko iznad površine vode, tražeći sunca i zraka. Lotos je u Indiji obično bijele boje ili crvene boje. Lotos je po sebi simboličan cvijet. Mulj predstavlja bol, patnju, nepravdu, grijeh, nemir u ljudskom društvu. Ustajala voda je ravnodušnost u ovom svijetu, bezosjećajnost prema drugima. Stabljika sa cvijetom, koja se penje prema suncu, predstavlja ljudski napor, molitve i djela ljubavi za mir u svijetu.

Povezani sa ženama Indije i s kršćanskim ženama cijeloga svijeta Ekumenski odbor žena u Subotici organizirao je molitveni sat. Prvog ožujka 1985. u katedrali Bazilici sv. Terezije, milozvučni akordi orgulja pozdravljali su za vrijeme skupljanja vjernike: Katoličke, Srpske pravoslavne, Evangeličke i Reformirane crkve. Blještava svjetla su nam nagovještavala i potvrđivala da je nama svima potrebno Svjetlo Duha Svetoga da bi nam se duše rasplamsale u goruću želju za zajedništvom, za što dubljim jedinstvom među nama.

"Providnost nas je izabrala da bi se razumjeli" /Papa Pavao VI/. S tim saznanjem počeli smo molitveni sat. U punoj katedrali smjenjivale su se uz prigodne pjesme i molbe Isusu Kristu Svjetlosti svijeta i Bogu mira, koji je jedini smisao života. Molili smo za mir i pravdu. Svu našu nadu i mir stavili smo u ruke Božje. Molba za mir u obitelji, u cijelome svijetu, kao i za dobrobit bližnjih vinule su se iz naših duša.

Zahvaljivale smo Bogu za one koji mu služe, te iz ljubavi prema Njemu posjećuju usamljene, bolne, stare, nemoćne; njeguju i liječe bolesnike, pomažu duševne bolesnike savjetima, nose Riječ Božju na sve strane svijeta ne strahujući ni od čega...

Da, molile smo i zahvaljivale Bogu... Sklopljenim rukama bili smo "jedno srce i duša", jer žena i majka u svim strahotama, koje mogu zadesiti svijet, osjeća svu njenu težinu i gorčinu. Ona u slučaju rata gubi muža, oca, sina i unuka.

Ujedinjene na Ekumenskom molitvenom satu pokušale smo potvrditi na djelu da je jedinstvo moguće tamo gdje su /"ljudi dobre volje"... To je bio, pored molitve, primarni cilj molitvenog sata.

"Gospodine, Ti si Svjetlo svijeta. Ti si vladar mira. Došao si na svijet i doneo nam pravi mir. Došao si da stvo-riš pravi odnos između Boga i čovjeka-među narodima.

Učini nas Gospodine sredstvima svoga mira. To Te molimo na Tvoju slavu i dobro svih ljudi i naroda. Amen" /Iz molitvenog teksta/.

Lea

EKUMENSKI MOLITVENI DAN ŽENA

I ove je godine veći broj žena učestvovao u evang. crkvi na Ekumenskom molitvenom danu žena za mir, koji se svake godine održava prvog petka u mjesecu ožujku. Tekst ovogodišnjih molitava su pripravile kršćanske žene Indije, a molile su naizmjenično žene rim. kat. i evangeličke augsburške vjeroispovijesti.

Na završetku su sve prisutne žene izmolile zajedničku molitvu Gospodnju - Oče naš, a rim. kat. župnik Michal Zolarek i evang. pastor-administrator Michal Kolar su svaki po svojem obredu podijelili i zaželili svima Božji blagoslov.

Vinko

PRVI ĐAKON SALEZIJANSKE DRUŽBE IZ SELENČE

Vjernici rim. kat. župe Selenča su radosni i veoma zahvalni Bogu za neprocjenjivi duhovni dar, koji im je Bog udijelio u Metodovoj jubilejnoj godini. 30. rujna 1984. je bio u kapelici Slovačkog zavoda sv. Ćirila i Metoda u Rimu zaređen za đakona Štefan Turansky, član Salezijanske Družbe, rodom iz Selenče. Red đakonata mu je podijelio preuzv. msgr. Dominik Hrušovský, biskup, kome je povjerena pastoralna skrb za Slovake izvan njihove matične domovine.

Još je veća bila radost vjernika, kada su novog đakona mogli pozdraviti u svojoj sredini. Novi đakon je došao za božićne blagdane k svojim i za to vrijeme je pomagao u službi đakona domaćem župniku u liturgijskim obredima: dijelio je sv. pričest i propovijedao. U susjednom Baču je svečanim obredom podijelio krštenje djetetu.

Time je jubilejna godina sv. Metoda otvorena u Selenči u crkvi povodom 1100. obljetnice ovog slavenskog vjerovjesnika i označena je prigodnom slikom sv. Metoda u svetištu župne crkve. Postala je za ovu župu blagoslovljena i još značajnija.

Vinko

NOVI SALEZIJANSKI ĐAKON IZ SELENČE

27. siječnja 1985. god. je bio u kapelici Slovačkog zavoda sv. Ćirila i Metoda u Rimu zaređen za đakona JOZEF TOMŠIK, član Salezijanske Družbe, rodom iz Selenče. Vjernici ove župe su radosni i zahvalni Bogu za ovaj lijepi duhovni dar, koji im je podijelio u ovoj Metodovoj jubilejnoj godini. To je već drugi đakon iz njihove sredine u toj istoj godini. Iako osobno nisu mogli biti prisutni na obredu ređenja, duhom su bili uz njega i molili za njega.

Red đakonata je novom đakonu podijelio biskup msgr. Dominik Hrušovský, kome je povjerena pastoralna skrb za Slovake izvan njihove matične domovine.

Vinko

HVALE VRIJEDNA AKTIVNOST KATOLIČKE MLADEŽI U SELENČI

Već dugi niz godina vjeroučenici u Selenči na preporuku domaćeg župnika prave pred Božić i donose pokazati jasllice i Betlehem, a onda ih stavljaju pod božićnu jelku u svojim kućama. To im služi kao način i sredstvo da se što bolje pripreme na proživljenu proslavu božićne tajne - Rođenja Spasitelja Isusa Krista.

Mnogi to čine s velikom ljubavlju i ulažu kod toga mnogo truda. Kod mnogih se pri tome pokaže zadivljujuća originalnost i umjetnička maštovitost.

Tako su tokom prošlih godina napravili zapažene Betleheme Mira Ilčikova, Marija Kišova, Marija Kočondova zajedno sa Anom Čapandovom te Jan Švec.

Kao plod takvog dosadašnjeg zalaganje vjeroučenika prije tri godine došao je prijedlog od samih bivših vjeroučenika, naraslih u mladiće i djevojke, da oni sami naprave i postave BETLEHEM u župnoj crkvi. Župnik je taj prijedlog mladeži prihvatio i podržao. Prvi takav "ŽUPSKI BETLEHEM" je uz pomoć drugih djevojaka i mladića prema svojoj zamisli postavio Jan Zolarek. Slijedeće godine je to uz pomoć drugih učinio Jozef Trusina. Prošle godine je postavio župski Betlehem Dominik Ralbovsky.

Djeca i odrasli vjernici su dolazili i sa zanimanjem razgledali ovakav u "domaćoj radinosti" napravljen i postavljen Betlehem i izrekli lijepe riječi iskrenog priznanja i pohvale mladeži za njihov trud i požrtvovnost.

Osim zajedničkog župskog Betlehema, više mladića i djevojaka postavljaju slične Betleheme i po svojim obiteljskim kućama. Posebno se u tome ističe Dominik Ralbovsky. On već godinama zajedno sa sestrom Kristinom postavlja Betleheme u svojoj obiteljskoj kući. Prošlog Božića je napravio i postavio Betlehem čak na površini 2,5 x 2,5 m. Mnogi su dolazili pogledati ovaj Betlehem i hvalili originalnost izvedbe i spretnost izvođača.

Kotarski dekan, preč. Lazar I. Krmpotić, župnik u Bač. Palanci, je također došao pogledati Betlehem. Pohvalio je "graditelja" i u znak priznanja za njegov trud darovao mu knjigu "Jasllice na Slovenskom", lijepu monografiju o jasllicama i postavljanju Betlehema u Sloveniji.

Jozef Trusina je prošlog Božića postavio Betlehem u franjevačkoj crkvi u Baču.

Vinko

PORUKA UREDNIŠTVA:

Rado ćemo objaviti vijesti o sličnim pothvatima djece i mladeži i u drugim župama naše biskupije. Veselit će nas ako nam o tome pošalju i uspjele fotografije, prikladne za objavu. Javite nam da li ste voljni takmičiti se u pravljenu jasllica i postavljanju Betlehema u svojim dvoranama i crkvama.

DEVETNICA U ČAST SV. JOSIPA

Već više od pedeset godina održava se u crkvi sv. Roka u Subotici devetnica uoči blagdana sv. Josipa. Toj tradicionalnoj pobožnosti, osim vjernika župe sv. Roke, prisustvuju vjernici iz drugih gradskih župa i okoline.

Ove godine devetnice u čast sv. Josipa obavljena je u posebnim uvjetima, jer ove godine se poklopilo više svjetskih manifestacija.

Ova godina je godina sv. Metoda u povodu 1100. obljetnice njegove smrti.

Ujedinjene nacije su ovu godinu proglasile godinom mladih, a papa Ivan Pavao II je to prihvatio i prenio na čitavu Katoličku crkvu.

U cijeloj Evropi ova godina proglašena je godinom duhovne glazbe.

U Subotičkoj biskupiji ova godina je proglašena godinom duhovnih zvanja.

U toku devetnice svako veče je propovijedao drugi svećenik kao gost. Poslije svete Mise svako veče je bila pobožnost sv. Josipu uz pjevane litanije.

Na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka, sv. Misu je služio biskup Matija Zvekanović, a u asistenciji su bili vlč. Blaško Dekanj i vlč. Antun Gabrić. Prisustvovalo je više svećenika i lijep broj vjernika.

U svojoj homiliji biskup je govorio o sv. Josipu kao zaštitniku Crkve, a papa Ivan XXIII proglasio je sv. Josipa zaštitnikom II vatikanskog koncila.

U drugom dijelu homilije to je povezano s godinom sv. Metoda. Kao što je sv. Josip žrtvovao svoju mladu muževnu dob da zaštiti Isusa i Mariju, tako su sv. braća Ćiril i Metod žrtvovali svoju mladu dob za korist Katoličke crkve i za širenje katoličke vjere među Slavenima.

Svoju homiliju biskup je završio snažnim pozivom mladima da budu zaštitnici i čuvari života.

Također treba napomenuti da je pod sv. Misom bio lijep broj sv. Pričesti.

Poslije sv. Mise obavljena je uobičajena pobožnost sv. Josipu s pjevanim litanijama.

Iza toga svi su se razišli kućama duhovno obnovljeni ovom devetodnevnom pobožnošću i duševno ojačani za dalje životne borbe i poteškoće.

Svi koji su pomogli uspjehu ove pobožnosti, na čelu sa župnikom dr Marinom Šemundvarcem, mogu biti zadovoljni, jer se nadamo da će trud uroditi duhovnim plodom.

Al - Be

U SPOMEN ANNI POLLICH

U sjeni bačke župne crkve iznenada je preminula dobra župljanka bačke župe Anna Pollich. Svi su je zvali Nanča.

14. siječnja 1985. pred podne Gospodin je pozvao k sebi svoju vjernu službenicu. Nanču je poznavao cijeli niz bačkih župnika. Svaki je dan redila crkvu, bila u svemu na pomoć svećeniku i časnim sestrama. Njezinu ljubav prema čovjeku su svi poznavali. Svakom je rado pomogla.

Iznikla iz siromašne sredine, duhom je izrasla u dragu osobu. Njezina je snaga danomice nicala iz Riječi Božje i presvete Euharistije. Svakidašnja sveta pričest i dnevna krunica pomogli su Nanči da do kraja bude ustrajna.

15. siječnja u 13 sati započela je sveta misa za pokojnu Annu Pollich. Uz mjesnog župnika svetu misu su za pokojnicu služili i okolni župnici: iz Selenče, Odžaka, Vajske, Plavne i vlč. g. Vinko Majić iz Bačke Palanke. Govoreći pred njezinom rodbinom i mnoštvom bačkih vjernika koji su se okupili, da nad mrtvim ostacima drage pokojnice dadu hvalu Gospodinu za Nančinu ljubav prema crkvi, za ljubav prema ljudima, župnik je istakao, da je Nanča izuzetno puno učinila za širenje katoličkog tiska. Zahvalio joj se župnik na njezinom materinskom, njemačkom jeziku.

U svakoj se župi nađe po koja osoba koja se tako brine za urednost župne crkve. Neka ove riječi u spomen Anni Pollich budu na poticaj mlađima; a dragoj nam pokojnici molimo pokoj u vječnoj kući Božjoj.

JOŠ JEDAN SPROVOD U BAČU

Dne 16. veljače tekuće godine pohodio je subotički biskup Mons. Matija Zvekanović Bač. Dopusovao je u pratnji tajnika naše biskupije, vlč. g. Koncz Istvána da počasti životni put majke brojne obitelji.

U Baču je pobožno u Gospodinu preminula Ana Fiala rođena Šimunović. Za svoga dugog života ispratila je majka Ana na bačko groblje i svoga muža i dvoje djece. Jedno od njezine djece izabralo je redovnički život. Njezina kći obnaša službu časne majke Bačkih sestara naše Gospe.

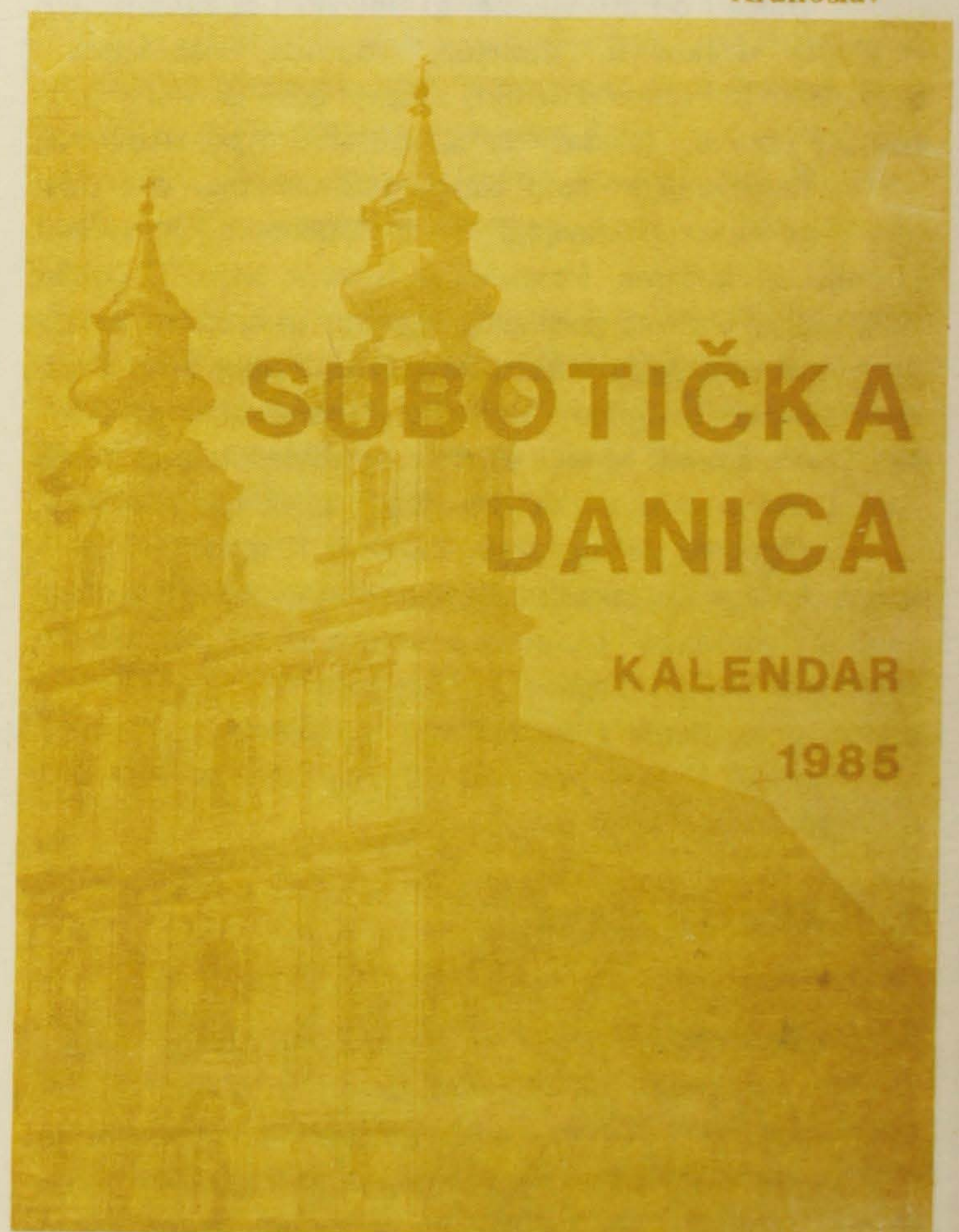
Pokojnica je dolazila danomice na svetu Pričest sve dok joj je to dopuštalo njezino krhko zdravlje. U posljednjim danima života gotovo da nije odlagala krunice iz svojih ruku. Krunica joj je davala snage, držala je na životu. Kad se više nije mogla dnevno pričestivati, pričestivala se svakoga prvog petka. Sahranjena je iz župne crkve. Svetu misu kao i sam sprovod predvodio je g. Biskup.

U sprovodu je sudjelovalo više časnih sestara i svećenika iz cijele biskupije. Homiliju i oproštaj od pokojnice je vodio domaći župnik, Stjepan Beretić. Nakon obreda pogreba na bačkom groblju, g. Biskup je izrazio svoju osobnu sućut djeci i rodbini pokojne Ane Fiala.

Krunoslav

“BAČKO KLASJE” izdaje: Bački dekanatski ured, Bačka Palanka, GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Mr LAZAR IVAN KRMPOTIĆ, 21400 Bačka Palanka, Trg Bratstva i Jedinstva 30. Telefon (021) 74-423. Uređuje: UREDNIČKO VIJEĆE. – Suradnje i dopisi se šalju na adresu odgovornog urednika. ADMINISTRACIJA LISTA: Župni ured Isusova Uskrsnuća, 24000 Subotica, Gajeva 2. Telefon (024) 21-496. Narudžbe i uplate slati administraciji. TISAK: Štamparija “Globus”, Batina, V. Nazora 47. List izlazi povremeno.

Oslobodeno od poreza na promet na osnovu mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu, Novi Sad, br. 413-523/78 od 27.X.1978.g.

Svima preporučujemo
kalendar "Subotičku Danicu"